

GLASILO
POŽEŠKE BISKUPIJE

Zajedništvo

POŽEGA, RUJAN 2017. ■ GODIŠTE XI. ■ BROJ 69 ■ ISSN 1846-4076

USUSRET KONGRESU

Razgovor s biskupom
Antunom Škvorčevićem

DOGAĐAJNICA

Đakonsko ređenje
u požeškoj Katedrali

Proslava blagdana
sv. Lovre u Požegi

Hodočašće u Voćin prigodom
blagdana Gospe Voćinske

Brojni vjernici hodočastili
Gospi od Suza u Pleternici

Ne Veliku Gospu
obitelji s brojnom djecom
hodočastile u Voćin

Proslava sv. Roka –
euharistijska postaja
Virovitičkog dekanata

U Novskoj otvorena
Katolička osnovna škola

Predvečerje Velike Gospe
u najstarijem biskupijskom
marijanskom svetištu

Euharistijska postaja
vjeroučitelja Požeške biskupije

Proslava sv. Klare
kod požeških klarisa

Biskup pohodio
prognanike u Kovačevcu

KULTURA

Proslavljena 240. obljetnica
smrti Antuna Kanižlića

TREĆI EUHARISTIJSKI KONGRES POŽEŠKE BISKUPIJE Požega, 23.–24. rujna 2017.

OTVORENJE KONGRESA I DUHOVNI PROGRAM

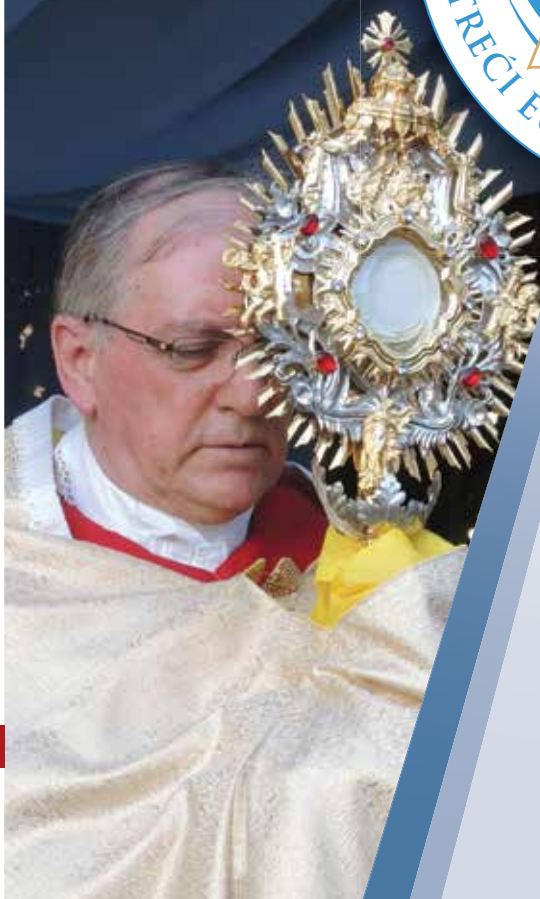
Subota, 23. rujna 2017. u 18.30
Crkva sv. Lovre i Katedrala

KONGRESNO EUHARISTIJSKO SLAVLJE

Nedjelja, 24. rujna 2017. u 10 sati
ispred Katedrale u Požegi

Predvodi
kardinal Stanisław Dziwisz

RAZGOVOR S BISKUPOM ANTUNOM ŠKVORČEVIĆEM

Pokretač djelovanja Požeške biskupije poziv je pape Ivana Pavla II. »Otvorite širom vrata Kristu«, a misao vodilja »Krist danas i uvijek«

Razgovarala: Ljiljana Marić

Euharistija je izvor i vrhunac svega crkvenog života, po njoj se očituje i ostvaruje Crkva, te je razumljivo da smo spomenutu obljetnicu odlučili proslaviti okupljanjem iz svih župa naše Biskupija na kongresnom euharistijskom slavlju u Požegi. Želimo time očitovati tko smo mi s polazišta vjere, snagom Isusove žrtve ljubavi za nas, ohrabriti se za život na koji nas upućuje euharistijsko otajstvo te u naše obitelji i društvo zauzetije unijeti Isusovu pobjedničku snagu nad zlom i smrću.

* Slavonski biskupi, kao i Vi osobno, često ste ukazivali na teško gospodarsko i socijalno stanje Slavonije, vapeći prema onima koji mogu u tom pogledu nešto učiniti. Zašto je, po Vama, nekada bogata Slavonija u koju su se doseljavali ljudi iz drugih krajeva postala jedan od najsiromašnijih dijelova Hrvatske, koji je u zadnje vrijeme postao i iseljenički kraj?

– Više je čimbenika koji su negativno gospodarski djelovali u Slavoniji. Spomenao bih samo neke od njih. Slavonija je uglavnom poljoprivredni kraj. Dok je zemlja vrijedila u nju se useljavalo. Dolaskom komunizma na vlast uništena su obiteljska poljoprivredna gospodarstva, nacionalizirana je zemlja, uspostavljeni su državni poljoprivredni kombinati, izgrađene tvornice u pojedinim gradskim centrima s radništvom kao nosećim društvenim slojem. Taj sustav nije mogao na dužu crtu izdržati izazov slobodnog tržišnog natjecanja te se on s demokratskim promjenama u Hrvatskoj slomio. Njegovu brzom urušavanju pridonio je i rat te loše provedena pretvorba društvenog vlasništva u privatno. Slavonija je platila veliku cijenu u obrani hrvatske slobode. Vukovar i Pakrac svojevrsni su simboli ratnih stradanja. Svaka politika kojoj je dobro čovjeka i domovine u središtu zanimanja mora uvidjeti kako je Slavonija strateški silno važan prostor i da ono što je žrtvom i krvlju mnogih plemenitih hrvatskih ljudi obranjeno, sada u miru ne smijemo gubiti. Mislim da je stanje u Slavoniji posljedica manjka ozbiljnog i realnog sveobuhvatnog koncepta, od gospodarskog do populacijskog i imigracijskog. Ni u jednoj naprednoj zemlji ne funkcionira poljoprivreda sama za sebe, nego ugrađena u cjeloviti gospodarski sustav. Takvoga projekta kod nas još nema, te je većina dosadašnjih pokušaja potpore poljoprivredi ostala neuspješna, stočarstvo i mljekarstvo pred slomom, a Slavonija u demografskom hropcu. O tome sam sa stručnjacima

nastojao upoznati i svećenike Požeške biskupije kako bismo djelovali na izgradnji svijesti o važnosti tih pitanja, te smo u određenim prigodama upućivali apele na različite adrese nositelja javnih dužnosti. Smatram pastirski neprikladnim putem i društveno neuspješnim sredstvom dizati javno glas protiv tih dužnosnika, podupirući osjećaj nemoći i pridonoseći podjelama, koje pakatkad više smetaju nego li samo siromaštvo, kako nam svjedoče mnoge mlade obitelji koje se iseljavaju. U tom duhu zajedno s đakovačko-osječkim nadbiskupom i metropolitom Đurom Hranicom u korizmenoj poslanici 2016. godine pod naslovom „Siromaštvo i demografsko stanje u Slavoniji, Baranji i Srijemu“ izrazio sam zabrinutost, ne baveći se optužbama bilo koga. Na temelju načela socijalnog nauka Katoličke Crkve predložili smo određene mjere za ozdravljenje teškog stanja u Slavoniji. Uputili smo je svim vjernicima i ljudima dobre volje te nositeljima zakonodavne i izvršne vlasti u Hrvatskoj u nadi da će i našim zauzimanjem snažnije doprijeti vapaj naroda do onih koji su dužni i u mogućnosti pokrenuti promjene. Vjerujem da će akcija sadašnje Vlade za Slavoniju biti korak naprijed u tom pogledu.

* Što bi odgovorni trebali učiniti da Slavonija, odnosno i prostor Požeške biskupije, postane mjesto ugodno za život njezinih stanovnika kao i prostor na koji će se vratiti oni koji su se iz njega iselili u druge, uglavnom zapadnoeuropske države?

– Nisam stručnjak za ta pitanja, ali po onome osnovnom što razumijem, smatram da bi hrvatske vlasti trebale za Slavoniju stvoriti specifičan zakonski okvir koji bi bio privlačan za gospodarska ulaganja a usporedno s time ubrzati rješavanja nagomilanih teških problema u poljoprivredi i stočarstvu. To bi probudilo nadu. Pored toga, i sam se trudim uvjeravati mlade

ljude da ne svedu pitanje svoje budućnosti isključivo na ekonomsku razinu, koja jest važna za dostojan život, ali ne može ispuniti čovjeka u njegovim čežnjama za punim životom. To je povezano s njegovom duhovnom dimenzijom, ljubavlju i spremnošću na žrtvu za sve druge vrijednosti našeg postojanja, kao što su brak, obitelj, potomstvo, domovina, koje donose duboki smisao našem životu, kako su to posvjedočili i hrvatski branitelji za vrijeme domovinskog rata. Konačno, valjalo bi u našoj javnosti promicati ozračje međuljudskog poštovanja, razumijevanja i povjerenja u kojem će napose mladi čovjek biti spreman prihvatiti žrtvu i poduzimati sve ono što je potrebno da bi društvo krenulo na bolje. U tome vidim veliku ulogu Crkve, napose njezina vodstva, da ne bude zavedeno grubošću koja se očituje na hrvatskom javnom prostoru te i samo upadne u zamku optuživanja drugih, prozivanja drugačijih, promicanja podjela s ideoloških polazišta ili povijesnih prijevora, nego da širi evandeoski duh prihvaćanja svakog čovjeka kao Božjeg stvorenja.

* Crkva, pa tako i Požeška biskupija, od svoga je osnutka nastojala pomagati najpotrebitijima, posebno obiteljima s brojn timer djetom. Smatrate li da se s obzirom na to pitanje moglo više učiniti?

– Požeška biskupija nastoji pomagati ljudima u nevolji a da o tome u javnosti ne govori mnogo. I sam se počesto pitam, jesam li dovoljno poštivao dostojanstvo siromašnih ljudi kad u javnosti oglašavam što su od Crkve primili. U tom pogledu smatram važnom suzdržanost Crkve. Pored toga, dobro pratim sva nastojanja Caritasa naše Biskupije i uviđam probleme koji su s time povezani. To sam napose uočio kad sam iz blizega sudjelovao u pomaganju ljudima pogođenima poplavama prošle i pretpošte godine, kada su pojedinci i skupine izgubile kriterije te gotovo nije bilo moguće neke od njih uvjeriti kako treba više pomoći pružiti onima koji su teže stradali. Proradio je u njima neki sebični osjećaj te su stvarali neugodu svećenicima i caritasovim volonterima, koji zbog toga nerijetko gube volju karitativno djelovati. Osim toga, Crkva ima ograničena sredstva kojima ne može rješavati trajna socijalna stanja, što je dužnost

organizirane države. Caritas iz svojih mogućnosti nastoji gasiti požar ondje gdje je najteže. Time ni najmanje ne želim osloboditi Crkvu od odgovornosti za siromašne. Ona im uvijek ostaje dužnikom, upravo zato što se prvenstveno ne bavi socijalnim pitanjima, nego potiče i izgrađuje ljude da žive u skladu sa svojom vjerom. Pomaganje potrebitima prepoznavanje je Isusa Krista u najmanjoj braći te je život po vjeri nezamisliv bez karitativne osjetljivosti za čovjeka u nevolji. I onda kad nema materijalnih sredstava kojima bi pomogao drugome, kršćanin treba njegovati blizinu i svjedočiti suosjećajnost. U tom smislu Požeška biskupija posvećuje veliku pozornost karitativnim skupinama u okviru župnih pastoralnih vijeća, koje tvore volonter-sku zajednicu na čelu s voditeljem.

* Više od četvrt stoljeća imamo svoju državu. Znamo da Katolička Crkva u Hrvatskoj, pa tako i Požeška biskupija, još uvijek ima mnogo neriješenih pitanja s državom, počevši od povratka imovine do pitanja škola i bolnica čiji su osnivači biskupije ili redovničke zajednice. Zašto je po Vama to tako?

– Republika Hrvatska je sklopila ugovore sa Svetom Stolicom o pitanjima koja se tiču odnosa Crkve i države te neka ugovorena rješenja dobro funkcioniraju. No, postoji određeni broj sekularistički orijentiranih političara netolerantnih prema Crkvi, što je nerijetko pomiješano s komunističkim protucrkvenim mentalitetom, koji priječe konkretne daljnje razgovore o još uvijek otvorenim pitanjima između Crkve i države u Hrvatskoj ili iskazuju manjak spremnosti da se ona cjelovito riješe po demokratskim standardima prema kojima su sklopljeni ugovori između Svete Stolice i Republike Hrvatske. O nekim pitanjima izrađeni su provedbeni akti na ugovore, ali se oni cjelovito ili djelomično ne poštuju. Među ostalim, Požeška je biskupija prije deset godina postupila po dogovorenoj proceduri s obzirom na povrat crkvenih matičnih i drugih knjiga, ali do danas – unatoč našim višekratnim apelima – nije urađeno ništa. Susrećemo se s državnim institucijama koje na najvišoj razini ne poštuju kulturu komunikacije te ne odgovaraju na dopise. Ovih dana svjedoci smo kako Ministarstvo znanosti i obrazovanja nije poštovalo sve ugovorne obveze s obzirom na osnutak nove Ka-

toličke osnovne škole u Novskoj i to samovoljom jednog činovnika. Nadamo se da će zauzimanjem obiju strana doći do spremnosti razgovarati i rješavati sva relevantna pitanja iz odnosa Crkve i države na opće dobro građana, kako to priliči pravnoj državi u Europskoj zajednici i dogovoriti modele koji jamče pravnu sigurnost Crkve, uključene u pojedine javne sustave.

*Promijenilo se nekoliko Vlada i vladajućih opcija u našoj državi, ali neka, za vjernike krucijska pitanja ostala su još uvijek neriješena. Naime, sve dosadašnje Vlade ponašaju se kao da Hrvatska nije država u kojoj živi preko 90 posto vjernika, od čega je najviše katolika, oko 86 posto. Zašto je to tako i koja su po Vama najspornija neriješena vjernička pitanja u domeni političkog odlučivanja? – Dva su neriješena načelna pitanja u odnosu Crkve i države: Kakav međusobni odnos trebaju izgrađivati Crkva i država i koje je mjesto Crkve u hrvatskom demokratskom višekulturalnom društvu. Naime, sekularnost, zdrava odvojenost Crkve od države, koju zastupa i II. vatikanski sabor, jedno je od dostignuća koje omogućuje slobodu Crkve i države na njihovim područjima djelovanja, ali i suradnju u onome što im je zajedničko. U Europi je više modela ostvarivanja tih odnosa, od uže suradnje Crkve i države u Njemačkoj, Austriji i nekim drugim zemljama do onog u Francuskoj označenog strožom odvojenošću. Naša tradicija je takva da je za opće društveno dobro poželjna tješnija suradnja između Crkve i države u poštivanju njihovih odvojenosti. No, o tome u Hrvatskoj nije otvorena rasprava na ni jednoj razini te se olako pripisuje Crkvi da se odveć vezala uz politiku ili prigovara politički da ne sluša Crkvu. Čuju se i pojedinci i skupine koji zastupaju sekularizam, isključujući Crkvu iz javnosti i na svoj se način bore protiv nje, ne priznajući joj pravo da zastupa ikakve vrijednosti u javnom životu. Sekularistička isključivost širi netoleranciju i otežavaju suživot u međusobnom poštovanju i uvažavanju, uzrokuju ponekad i sukobe te određenu sredinu čine ideološki podvojenom, duhovno tjesnom. Evanđelje ne pozna nasilje. Isus pristupa svakom čovjeku s poštovanjem prema njegovoj slobodi, želi mu darovati puninu života i dostojanstvo – ali uvijek „ako želiš“. Stoga je Crkva pozvana promicati vrijednosni

dijalog u našem društvu i pomagati napose mladima da se u svojoj slobodi opredijele za ono što je za njihovo istinsko dobro i dostojanstvo.

Radi se o složenim pitanjima kojima bi trebalo pristupiti s velikom odgovornošću zbog posljedica koje ona sa sobom nose. Svjedoci smo kako je i Hrvatsku zahvatila određena kultura čiji pristup čovjeku nije u skladu s civilizacijskim europskim dosegom, utemeljenim na evanđelju. Postoji napast u nekim crkvenim krugovima boriti se protiv nje, kao da bi se kulturu moglo suzbiti. Kulturu je moguće evangelizirati te Crkva u hrvatskom društvu treba tragati za onim pristupom koji će biti evandeoski odgovor na suvremene izazove. Pri tom ne smijemo zaboraviti da su vjernici laici pozvani zastupati evandeoske vrijednosti u politici i u drugim područjima javnog života te se zauzimati za ono što je u skladu s dobro oblikovanim kršćanskom savješću. Spominjete da se oko 87 % hrvatskih žitelja u posljednjem popisu pučanstva izjasnilo katolicima te je uistinu pitanje kako to da njihovi predstavnici u zakonodavnoj i izvršnoj vlasti ne zastupaju kršćanski vrijednosni sustav. Možda zato što značajan broj ljudi kod nas pripada kulturološkom a ne životnom vrijednosnom katolicizmu. Oni se ne mogu promijeniti javnim prozivanjem ili provokacijama, pakatkad i s crkvenih propovjedaonica, nego evangelizacijom koja je puno zahtjevnija od kritiziranja.

*Požeška biskupija proslavit će 20. obljetnicu svoje uspostave Euharistijskim kongresom. Kakve plodove očekujete od Kongresa i koje su najvažnije pastoralne zadaće u požeškoj mjesnoj Crkvi u narednom razdoblju?

– Euharistija je izvor i vrhunac svega crkvenog života, po njoj se očituje i ostvaruje Crkva te je razumljivo da smo spomenutu obljetnicu odlučili proslaviti okupljanjem iz svih župa naše Biskupija na kongresnom euharistijskom slavlju u Požegi. Želimo time očitovati tko smo mi s polazišta vjere, snagom Isusove žrtve ljubavi za nas, ohrabriti se za život na koji nas upućuje euharistijsko otajstvo te u naše obitelji i društvo zauzetije unijeti Isusovu pobjedničku snagu nad zlom i smrću. To nije malo. Kongres nas Isusovom ljubavlju čiji smo dionici u svetoj misi i pričesti povezuje u jedno, utvrđuje u zajedništvu naše mjesne Crkve, što ima duboko značenje za nas vjernike, ali i za naše podijeljeno hrvatsko društvo. I naša Biskupija kao zajedništvo vjernika u Isusu Kristu, ugrađena u hrvatsko društvo, svjedoči da se ono neće raspasti u centrifugalnim silnicama koje ga razdiru.

* U dva desetljeća postojanja mlade požeške Crkve mnogo toga se napravilo, pastoralno i materijalno. Koji su biskupijski projekti po Vama bili najvažniji?

– Teško je reći koji su projekti najvažniji. Naš biskupijski hod od samih njegovih početaka ostvarivali smo po određenom konceptu. Trudili smo se najprije oko osnovne biskupijske upravne i pastoralne strukture s uređenjem zgrade sjedišta Biskupije u Požegi, osnivanjem novih župa, uređenjem dekanata i arhidakonata. Započeli smo pastoralno djelovati od najslabijih – siromašnih i

ĐAKONSKO REĐENJE U POŽEŠKOJ KATEDRALI

Božji stražari koji zastupaju dug Božje ljubavi

Znakovito je što danas, dva tjedna prije Trećeg euharistijskog kongresa Požeške biskupije u Katedrali redimo dvojicu bogoslova za đakone, i na taj način sebi i cijeloj mjesnoj Crkvi svjedočimo koliko su nam dragocjeni služitelji svete euharistije, u kojoj Isus obnavlja svoju žrtvu ljubavi s križa i sve nas uključuje u zajedništvo svoje pobjede nad smrću – istaknuo je biskup Antun pozdravljajući nazočne.

požeškoga Stolnog Kaptola sv. Petra na čelu s prepoštom Ivicom Žuljevićem, Anđelko Koščak, rektor Nadbiskupskog bogoslovnog sjemeništa u Zagrebu, Vlado Razum, duhovnik u spomenutom Sjemeništu, župnici župa iz kojih dolaze ređenici, svećenici središnjih biskupijskih ustanova i drugi. Pozdravljajući nazočne biskup Antun je rekao da je znakovito što danas, dva tjedna prije Trećeg euharistijskog kongresa Požeške biskupije u Katedrali redimo dvojicu bogoslova za đakone, i na taj način sebi i cijeloj mjesnoj Crkvi svjedočimo koliko su nam dragocjeni služitelji svete euharistije, u kojoj Isus obnavlja svoju žrtvu ljubavi s križa i sve nas uključuje u zajedništvo svoje pobjede nad smrću. Pozdravio je roditelje i druge članove obitelji kandidata za đakoniat, te potaknuo ređenike da u svom srcu stvore potrebno raspoloženje da ih Isus Krist po sakramentu svetoga Reda snagom svoga Duha može sebi suobličiti i osposobiti za službenike u svojoj Crkvi.

Stražari Božji

U homiliji biskup Antun je na temelju naviještene Božje riječi ustvrdio kako Bog želi i danas postaviti stražare u svom narodu kao nekoć proroka Ezekijela, koji se trebaju brinuti da narod ne umre u svojoj bezbožnosti i grijehu. Podsjetio je kako u pojedinim gradovima nastoje obnoviti nekadašnje stražarske postrojbe koje su čuvale gradove od dušmana, ali da one danas imaju uglavnom folklorno značenje, dok su stražari Božji u narodu još uvijek od najveće važnosti. Istaknuo je kako s pravom napose zaređene službenike u Crkvi, đakone, prezbitere i biskupe, smijemo nazivati stražarima, jer su među prvim pozvani evangeoski opo-

minjati narod, te mu služiti da po slavljenju svetih otajstava budu dionicima Isusove pobjedničke moći nad zlom i smrću. Izrazio je radost što požeška Crkva u dvojici đakona dobiva nove stražare, istaknuvši da će im se uskoro pridružiti još trojica novih đakona. Kazao je da nam je Isus u današnjem evanđelju dao naputke kakvu stražu valja držati i kako je treba ostvarivati, da narod ne umre, kad je zatražio da bratski opomenemo one koji čine zlo. Podsjetio je da je duhovno djelo milosrda opomenuti onoga koji je zakoračio putem zla, i ustvrdio da je to osobito aktualno u današnje vrijeme, kada mnogi ljudi u elektroničkim medijima, na društvenim mrežama, na političkoj razini, privatno i javno jedni druge ocrnjuju i kleveću. Naglasio je kako služba Božjeg stražara nije u tome da drugima otvoreno i javno prokazuje mane i zlodjela, jer to može biti čin ponižavanja a ne oslobađanja od zla. Podsjetio je na riječi sv. Pavla upućene Efežanima da

treba istinovati u ljubavi i ustvrdio da istina o zloći pojedinaca i skupina koja se s mnogih govornica razglasa, a da se pri tom ne vodi računa o ljubavi prema onima kojima je ona upućena, nije evangeoska oslobađajuća istina. Takvu istinu može zastupati i naviještati samo onaj tko je sam iznutra očišćen i oslobođen, kazao je biskup. Pozvao je nazočne neka ne dopuste da ih nečije zlo iznutra zarobi i pomrači, te da onda iz tog stanja jedni druge ogovaraju, kleveću, pretaču mrak u mrak, nego da ranjene zlom na Isusov način oslobađaju od zla.

Dug ljubavi

Biskup je to povezao s temom dugovanja iz drugog liturgijskog čitanja u Poslanici sv. Pavla Rimljanima. Spomenuvši da se mnogi u našem društvu muče kako izaći na kraj sa svojim kreditnim i bankovnim dugovima, kazao je vjernicima, napose ređenima da oni ne propuste vraćati jedini pravi dug koji imaju prema svakom čovjeku, a to je dug ljubavi, put kojim nas je Gospodin oslobodio od smrti. Rekao je da je Isus Krist isplatio Adamov dug, kad je iz ljubavi za nas umro na križu, i da mi to njegovo vraćanje duga slavimo u svakoj svetoj misi u kojoj se obnavlja njegova žrtva ljubavi. Ustvrdio je da je zadatak dvojice novih đakona zastupati taj dug Božje ljubavi, te kroz naviještanje Božje ri-

ječi i slavljenje svetih otajstava omogućiti Isusu Kristu da svojom snagom pobjedi našu smrt. Pozvao je ređenike da danas u Hrvatskoj moćnom Isusovom ljubavlju stražare ondje gdje je zlo ranilo čovjeka siromaštvom, bolešću, osamljenošću ili kakvom drugom nevoljom. Poručio im je da će biti dobri Božji stražari, ako svaki dan budu čuvali od zla svoje pameti, srca i tijela, ako po primljenom svetom redu đakonata svoju sudbinu predaju Isusu Kristu i njemu posvema služe, ako u svećeničkim krugovima ne budu širili riječi otrova, prezira, ogovaranja i klevete, i ako ono što u svom srcu nose kao plemenito i lijepo za Boga, pretoče u odnos najprije prema braći svećenicima, a onda i prema svima drugima.

Veličanstveni zadatak

Na temelju Isusove riječi u evanđelju, gdje su dvojica ili trojica u moje ima i ja sam među njima, potaknuo ih je da budu molitelji i okupljaju druge na molitvu, da budu promicatelji molitvenog zajedništva u kojem je prisutan Gospodin Isus. Rekao je da im On danas povjerava veličanstveni zadatak i svjedoči koliko računa s njima u našoj Hrvatskoj i Slavoniji. Pozvao ih da zbog toga budu ponosni, ali i da Isusu koji ih je pozvao odgovore svojom vjernošću. Zaželio je da ih u njihovim đakonskim koracima prati Isusova Majka, vjerna suputnica svakoga onoga tko voli njezina sina Isusa.

Služenje čovjeku

Na svršetku misnog slavlja biskup je novim đakonima čestitao što ih je Isus Krist snagom svoga Duha i služenjem svoje Crkve postavio za stražare i promicatelje zajedništva ljubavi u Hrvatskoj, što su nazočni popratili pljeskom. Pozvao je vjernike da molitvom budu potpora dvojici đakona u njihovu služenju hrvatskom čovjeku. Novim đakonima je zaželio blagoslovljen korak u službu koja će im biti povjerena. Zahvalio je njihovim roditeljima i rodbini, kao i vjernicima iz rodnih župa za svu ljubav, molitvu i svako drugo dobro koje su u njih ugradili. Zahvalio je njihovim sjemenišnim poglavarima, rektoru An-

Poručio im je da će biti dobri Božji stražari, ako svaki dan budu čuvali od zla svoje pameti, srca i tijela, ako po primljenom svetom redu đakonata svoju sudbinu predaju Isusu Kristu i njemu posvema služe, ako u svećeničkim krugovima ne budu širili riječi otrova, prezira, ogovaranja i klevete, i ako ono što u svom srcu nose kao plemenito i lijepo za Boga, pretoče u odnos najprije prema braći svećenicima, a onda i prema svima drugima.

đelku Koščaku i duhovniku Vladi Razumu za ono što su tijekom sjemenišnog života učinili za ređenike, naglasivši da je njihov dolazak na ovo slavlje znak blizine i potpore - ne samo novim đakonima - nego i cijeloj požeškoj mjesnoj Crkvi. Zahvalio je svećenicima što su svoje nedjeljne obaveze tako rasporedili

da su mogli biti sudionici ovog slavlja. Također je zahvalio bogoslovima i kolegijama, sestrama redovnicama i pjevačima. Zamolio je da Bog blagoslovi put novih đakona i sve nazočne sa željom da se za dva tjedna, u nedjelju, 24. rujna svi ponovno nađu u Požegi na kongresnom euharistijskom slavlju.

PROSLAVA BLAGDANA SV. LOVRE U POŽEGI

Bog je motiv nastojanja oko dobra svakom kršćaninu, osobito karitativnom djelatniku

Na svetkovinu sv. Lovre, zaštitnika Požeške biskupije i njezina Caritasa, 10. kolovoza, na otvorenom prostoru ispred Biskupskog doma u Požegi, u neposrednoj blizini Svečeve crkve, središnje biskupijsko misno slavlje predvodio je Vjekoslav Huzjak, biskup bjelovarsko-križevački, u zajedništvu s mjesnim biskupom Antunom Škvorčevićem i đakovačko-osječkim nadbiskupom i metropolitom Đurom Hranićem te članovima Stolnog kaptola, četrdesetak svećenika iz središnjih biskupijskih ustanova i župa grada Požege te drugih dijelova Požeške biskupije.

Pozdravljajući na početku slavlja okupljene vjernike i čestitajući im svetkovinu zaštitnika Požeške biskupije, biskup Antun je rekao da nas je danas sv. Lovro okupio u svojoj starodrevnoj crkvi na euharistijsku postaju karitativnih djelatnika u pripravi za Treći biskupijski euharistijski kongres o 20. obljetnici utemeljenja Požeške biskupije. Podsjetio je kako je na poticaj utemeljitelja Požeške biskupije sv. Ivan Pavao II., koji je svojim apostolskim breveom potvrdio sv. Lovru za nebeskog zaštitnika požeške mjesne Crkve, sv. Lovro izabrao i za zaštitnika njezina Caritasa. Posebni pozdrav uputio je biskupu Vjekoslavu zahvalivši mu što je svojim dolaskom u Požegu posvjedočio vjernicima Požeške biskupije ne samo zemljopisnu povezanost nego i duhovnu blizinu i solidarnost.

Jači od životnih nevolja

Pozdravljajući nadbiskupa i metropolita Đuru, rekao je da je njegovo sudjelovanje na ovom slavlju očitavanje

Biskupije te njihove »najmaturante« kojima je čestitao na školskim uspjesima. Poseban pozdrav uputio je svim djelatnicima biskupijskog Caritasa na čelu s novim ravnateljem Ivanom Popićem, tajnicom Ksenijom Mikulčić i suradnicima, kao i Caritasovim volonterima iz različitih župa naše Biskupije te im svima zahvalio za ono što nastojite činiti u prilog najmanje braće. Izraze dobrodošlice uputio je djelatnicima Caritasove kuhinje u Požegi koji svakodnevno opskrbljuju kruhom i mlijekom te toplim objedom gotovo stotinjak bolesnih, siromašnih i osamljenih ljudi pružajući im tako utjehu i ohrabrenje. Pozdravio je i predstavnike učenika i studenata koji su tijekom prošle školske godine primali stipendije od Zaklade Požeške biskupije i izrazio nadu da će ih postignuti uspjesi u prošlogodišnjem

školskom radu preporučiti i za stipendije u sljedećoj školskoj godini, za koje se danas otvara natječaj. Zahvalio je mladima koji su sinočnjim bdijenjem u crkvi sv. Lovre stvorili duhovno raspoloženje za današnje slavlje. Zamolio je sv. Lovru da svima pomogne da budu jači od svih životnih nevolja te poput njega ostanu pobjednici u Isusu Kristu.

Iz vjere crpio snagu

U svom je pozdravu biskup Vjekoslav zahvalio biskupu Antunu na pozivu da danas ovdje podijeli s vjernicima Požeške biskupije radost proslave svetkovine njihova zaštitnika sv. Lovre. Poželio je da ono bude slavlje vjere naglasivši da je sv. Lovro iz vjere živio i crpio snagu za svoje služenje sve do prolijevanja krvi. Podsjetio je nazočne da je i njih sabrala oko Kristova oltara upravo njihova vjera u Krista uskrsloga, koji je prolio svoju krv za nas i za naše spasenje. Pozvao ih je da u ovom slavlju budu molitelji za Crkvu, za djecu i mlade, bolesne i nemoćne, stare i napuštene te za sve one koji svojim životom i požrtvovnošću poput sv. Lovre pridonose da u svijet uđe dobro, istina i plemenitost.

U homiliji je biskup Vjekoslav govorio o sv. Lovri kao mladom čovjeku koji je u davnom 3. stoljeću, gradeći planove za svoju budućnost, upoznao Krista i u njemu prepoznao nadu i ostvarenje svojega života. Rekao je da nam primjer života sv. Lovre i Božja riječ, naviještena danas, na njegovu svetkovinu, govore što je to mučeništvo i što je zapravo kršćaninov život te nas pozivaju da u tom svjetlu i mi promislimo o svom vlastitom životu. Podsjetio je da je služenje (diakonia), koje je u Crkvi vršio đakon Lovro od samog početka, bilo služenje Božjoj

riječi i ljudima koji su u potrebi, kao i na činjenicu da su Crkvi za vršenje te službe bila potrebna i određena materijalna dobra. Podsjetio je također i na činjenicu da je đakon Lovro svoju službu vršio u vrijeme kad je rimski car Valerijan progonio Crkvu iz dva glava razloga, a to su pohlepa i bezbožnost. Vlastodršci u Rimskom Carstvu progonili su Crkvu želeći joj s jedne strane oteći ono što je posjedovala, a s druge strane udaljiti njezine članove od Krista i izbrisati sve ono što je Bog u njih usadio, odnosno lišiti je njezinih i materijalnih i duhovnih dobara. Ustvrdio je da nam povijest svjedoči kako su svi diktatori, koji su tijekom povijesti htjeli zauzeti Božje mjesto, bili vođeni pohlepom i bezbožnošću, odnosno neprijateljstvom prema istini koju je Bog objavio o sebi i o nama ljudima i koja jedina može ispuniti čovjeka te ga uzdići na njegovo pravo dostojanstvo.

Lovrina motivacija

Povijest nam također potvrđuje, nastavio je biskup Vjekoslav, da pohlepa i bezbožnost vode čovjeka u propast i lišavaju ga vječnoga života. Kao primjer naveo je ono što se događalo po završetku Drugoga svjetskog rata, kad su komunistički vlastodršci, želeći u Hrvatskoj zauzeti Božje mjesto, Crkvi oduzimali imovinu i u sva područja javnog života silom nametali bezbožni ateizam, a činili su to zato jer su znali da se s bezbožnim ljudima može lako upravljati i manipulirati.

Đakon Lovro, poput braća Makabejaca iz prvog čitanja i tolikih drugih mučenika, nije se prestrašio pred vlastodršcima koji su ga progonili i mučili vatrom, već je svojoj mučeničkoj smrti pristupio s humorom jer je žar vjere za Isusa Krista u njemu

bio jači od svih muka. On je vjerovao Isusovoj riječi o pšeničnom zrnu koje umirući daje rod i bio je uvjeren da će, ako svoj život položi za Krista, i on uroditi obilnim rodом za život vječni. Naglasivši kako je mučenička smrt đakona Lovre mnogim ljudima bila poticaj da postanu kršćani, tako da se s pravom moglo reći da je »krv mučenika sjeme novih kršćana«, biskup je Vjekoslav pozvao nazočne da život i smrt sv. Lovre i njima bude poticaj da ne budu pohlepni i bezbožni, nego ljudi koji će imati »svega dovoljno za sebe i izobilno za svako dobro djelo«, kako veli sv. Pavao u današnjem drugom čitanju. Ustvrdivši da pohlepni i bezbožni čovjek nikad neće imati dovoljno materijalnih dobara i da će se uvijek izgovarati da ne može drugima pomagati, zato što odbacuje Boga koji mu jedini može dati sposobnost da procijeni koliko je njemu dovoljno, a koliko može i treba dati drugima, biskup je Vjekoslav pojasnio kako čovjek koji ne vjeruje u Boga nema nikakvog razloga da bude darežljiv prema svojim bližnjima.

Lovrina motivacija da čini dobro bio je Bog, a to bi trebala biti motivacija i svakog kršćanina, a osobito karitativnog djelatnika, zaključio je biskup Vjekoslav ustvrdivši da živimo u vremenu koje traži svjedoke, i tražit će ih sve više, jer svjedočanstvo budi nasljedovanje. Završavajući homiliju, pozvao je nazočne, osobito mlade, da budu nasljedovatelji Krista Gospodina, sv. Lovre i drugih mučenika, da vjeruju kako ovdje u Hrvatskoj imaju mogućnost steći materijalna dobra, koja ne samo da će biti dovoljna za njih nego će od njih moći davati onima koji su u potrebi.

Zahvala volonterima

Za prikazne darove karitativni djelatnici iz različitih dijelova Požeške biskupije prinijeli su dobra koja će biti podijeljena siromasima.

Na svršetku misnog slavlja biskup Antun je zahvalio sv. Lovri što svojim primjerom i zagovorom potiče Caritasove volontere na žrtvu prema onima koji su siromašni i potrebni te stalno smišljaju kako unositi Isusovu blizinu u stanja ljudske nemoći. Zahvalio je biskupu Vjekoslavu što je kao svećenik i biskup podijelio s nama u Požegi ono što nosi u svom srcu i tako obnovio i učvrstio zajedništvo između Požeške i Bjelovarsko-križevačke biskupije. Zahvalio je i nadbiskupu Đuri što je – unatoč svojim velikim obvezama – sudjelovao na slavlju u Požegi i posvjedočio svoju pažnju prema susjednoj mjesnoj Crkvi. Biskup Vjekoslav je zahvalio biskupu Antunu za poziv da danas predsjedava ovim slavljem, posebno pak vjernicima koji su bili odjeveni u narodne nošnje, a onima koji su na krštenju dobili ime po sv. Lovri čestitao je imendan te je na sve nazočne zazvao Božji blagoslov.

Nakon svete mise u Dvorani svete Terezije Avilske održan je prigodni program za Caritasove volontere i korisnike Caritasovih usluga. Biskupe, svećenike i sve nazočne na početku je pozdravio Ivan Popić, ravnatelj Caritasa Požeške biskupije. Potom je progovorio biskup Antun, koji je čestitao djelatnicima i volonterima Caritasa svetkovinu njihova svetog zaštitnika, zahvalio za njihovo dragocjeno služenje Isusu Kristu u najmanjoj braći, istaknuo određenu nepotpunost euharistijskog otajstva kad se ono ne konkretizira u svakodnevnom životu za druge te ih je ohrabrio za još zauzetije djelovanje i suradnju na karitativnom području. Zatim je Ivana Miličić, studentica prve godine Glazbene akademije u Zagrebu, izrazila svoju zahvalnost Požeškoj biskupiji za stipendiju koju od nje prima sviranjem na violini Canzonette Dore Pejačević. Vjeroučitelj Mirko Čičak i diplomirana studentica medicine Marija Beričić, nekoć i sami stipendisti Biskupijske zaklade, zahvalili su biskupu Antunu za pruženu materijalnu pomoć njima i njihovim obiteljima te posvjedočili koliko im je biskupijska stipendija značila, ne samo u materijalnom nego i u duhovnom smislu izgradnje u zrele kršćanske osobe te su potaknuli sadašnje stipendiste na marljiv rad i pomaganje drugima. Biskup Antun je zatim uručio najmaturantima katoličkih gimnazija u Požegi i Virovitici nagradu za posvjedočenu marljivost i uspjeh te otvorio natječaj za učeničke i studentske stipendije u školskoj godini 2017./2018. Slijedio je film o dvadesetogodišnjem djelovanju Caritasa Požeške biskupije koji je izradio Marijan Pavelić. Tajnica biskupijskog Caritasa, Ksenija Mikulčić, izvijestila je o karitativnim projektima koji su ostvareni minule godine, a Ljiljana Marić, volonterka Caritasa župe Kaptol prikazala je njihov karitativni projekt. Sav program vodio je Miroslav Paulić, profesor hrvatskog jezika i književnosti u Katoličkoj gimnaziji u Požegi, a mladi požeški glazbenici pod ravnanjem Josipa Prajza svojim pjevanjem i sviranjem pridonijeli su ljepoti volonterskog susreta. Svi nazočni stipendisti Požeške biskupije predali su vodstvu Zaklade izvještaj o svojim uspjesima u minuloj školskoj godini. Volonteri su potom sudjelovali na domjenku, gdje su imali prigodu izmijeniti iskustva o svom karitativnom radu.

POŽEŠKA BISKUPIJA HODOČASTILA U VOĆIN PRIGODOM BLAGDANA GOSPE VOĆINSKE

Isus Krist nas u našim nemoćima hrabri svojom ljubavlju i žrtvom na križu

U euharistijskoj snazi Isusove ljubavi u nama dvadeset godina živi zajedništvo naše požeške mjesne Crkve po odluci pape Ivana Pavla II. Mi znamo tko smo kad se okupimo na svetu misu i kad nas iznutra najdublje i najčvršće poveže Isusova ljubav, pobjednica nad smrću. To je snaga našeg zajedništva u slabosti i nemoći, zaključio je biskup.

Vjernici iz župa Požeškog, Posavskog i Zapadno-slavonskog arhidakonata Požeške biskupije hodočastili su u Voćin 21. kolovoza i ondje proslavili svetkovinu Gospe Voćinske i svoju arhidakonatsku euharistijsku postaju u pripravi za Treći biskupijski euharistijski kongres. Mnogi su vjernici, od Davora i Nove Kapele u Posavini te od Stražemana iz požeškog kraja i iz daruvarskog dijela Požeške biskupije, krenuli pješice u Voćin i bili cijeli dan na putu kako bi nazočili Euharistijskom slavlju u Voćinu koje je uvečer predvodio biskup Antun Škvorčević u zajedništvu s pedesetak svećenika i nekoliko desetaka tisuća vjernika. Pozdravljajući nazočne hodočasnike na početku misnog slavlja, napose pješačke, biskup je podsjetio da nas je Isusova Majka u dvadeset godina postojanja Požeške biskupije okupljala u Voćinu, pratila svojim majčinskim pogledom i ljubavlju želeći da u naše živote što snažnije uđe njezin Sin, Isus Krist – Krist danas i uvijek, naša nada. Pozvao ih je da joj večeras, na ovoj euharistijskoj postaji u pripravi za Treći biskupijski

euharistijski kongres o 20. obljetnici naše Biskupije, otvore svoja srca i svoje živote u uvjerenju da bez Božje prisutnosti u nama, bez snage Isusove ljubavi s križa ostajemo osamljeni i nemoćni. Potom je Gospi Voćinskoj pred njezinim likom uputio poklike, na koje su hodočasnici odgovarali pjevajući kongresno geslo »Krist danas i uvijek, naša nada, aleluja!«

Okupljanje u Crkvi

U homiliji biskup je pozvao nazočne da provjere što nose večeras u svom srcu za Isusa Krista i njegovu Majku, koja ih je u svom Voćinu dočekala raširenih ruku i još raširenijega majčinskog srca. Rekao je da im naviještena Božja riječ želi pomoći kako bi im srca bila otvorena, puna povjerenja, odaynosti, vjere i radosti te da ovo hodočašće ne bude tek neki skup, nego događaj Isusove Crkve, koja je zajedništvo u molitvi s njegovom majkom Marijom. Biskup je podsjetio kako postoje različita okupljanja i da je pitanje koja to snaga na njima drži ljude zajedno. Kazao je kako se ljudi okupljaju na znanstvene skupove i da ih na okupu

drži moć razuma kojom ulaze u neke zakonitosti našeg postojanja; na gospodarskim skupovima ljude drži na okupu određeni materijalni interes, odnosno profit; na sportskom pobjeda, a da je među svim okupima dragocjena obitelj u kojoj supružnike, roditelje, djecu i mlade, djedove i bake zajedno drži moć ljubavi koju njezini članovi nose u srcima jedni za druge. Istaknuo je biskup kako je i Crkva svojevrsna obitelj. Ovo naše večerašnje okupljanje, na temelju svjedočanstva naviještenog ulomka iz Djela apostolskih u prvom čitanju, na neki način ima svoje početke i smisao u onom okupljanju koje je započeo uskrsli Krist Gospodin kad je uzašao na nebo. Prestao je biti s nama na vidljiv način da bi na dan Pedesetnice u dvorani Posljednje večere na učenike, u molitvi s njegovom Majkom Marijom, izlio svoga Duha te u toj – brojčano zanemarivoj skupini – ali iznutra duboko povezanoj Isusovim Duhom ljubavi, Crkva postala očitovana Uskrsloga, započela svoj povijesni hod koji je stigao i do nas te je ovo naše večerašnje slavlje svojevrsno ostvarenje onoga okupa koji je Isus pokrenuo na dan Duhova.

U snazi Isusove ljubavi

Isus je na svoj način ostao vidljiv na ovom svijetu, kazao je biskup, po onima koji mu vjeruju, koji su po sakramentu krštenja duboko iznutra međusobno povezani njegovom moćnom ljubavlju, pobjednicom nad smrću, i

koji u snazi njegova Duha žive zajedništvo koje se zove Crkva. Izvanjski gledano ona je skupina slabih i nemoćnih ljudi, ali koji postaju dionicima Isusove moćne ljubavi. Naglasio je da se ta Isusova ljubav na osobit način događa u svetoj misi ili euharistiji u kojoj Uskrsli u snazi Duha obnavlja svoju žrtvu za nas na križu i po svetoj pričesti

ulazi u naša slaba, prolazna i smrtna bića da bi preuzeo na sebe našu slabost i postao naša pobjeda. Marija u svojoj majčinskoj brizi, nastavio je biskup, napose u svojim svetištima, moli s nama da se to Isusovo djelo dogodi i u nama onako snažno i cjelovito kako se dogodilo u njoj, u njezinoj proslavi na nebu. U toj euharistijskoj snazi Isusove ljubavi u nama dvadeset godina živi zajedništvo naše požeške mjesne Crkve po odluci pape Ivana Pavla II. Mi znamo tko smo kad se okupimo na svetu misu i kad nas iznutra najdublje i najčvršće poveže Isusova ljubav, pobjednica nad smrću. To je snaga našeg zajedništva u slabosti i nemoći, zaključio je biskup. Poželio je nazoćnima da se na ovom slavlju obnove u toj svijesti. Na temelju etimološkog značenja

novozavjetne riječi Crkva – ekklesia (koja potječe od glagola koji znači »sazivati, okupljati«), biskup je naglasio kako nas u zajedništvo naše mjesne Crkve ne saziva biskup, svećenik ili netko drugi od ljudi, nego po njihovu služenju sâm uskrsli Isus Krist, pobjednik nad smrću.

Poticaj Duha Svetoga

Protumačio je nazoćnima kako je i njihov dolazak na hodočašće u Voćin odaziv na Isusov poziv, na poticaj njegova Duha da u svetištu njegove Majke budu zajedno s njime i jedni s drugima te po euharistijskom otajstvu budu očitovanje i ostvarenje njegove Crkve. Zahvalio je Isusu Kristu što tijekom dvadeset godina saziva i okuplja požešku mjesnu Crkvu. Zahvalio je što

Na temelju etimološkog značenja novozavjetne riječi Crkva – ekklesia (koja potječe od glagola koji znači »sazivati, okupljati«), biskup je naglasio kako nas u zajedništvo naše mjesne Crkve ne saziva biskup, svećenik ili netko drugi od ljudi, nego po njihovu služenju sâm uskrsli Isus Krist, pobjednik nad smrću.

on u našoj Slavoniji, u jednostavnim ljudima, šibanima različitim nevoljama, zagovorom svoje Majke neprestano podržava u njima osjetljivost za Boga i što ih ne prepušta njihovim nemoćima i nevoljama, nego ih uvijek hrabri svojom prisutnošću, ljubavlju i svojom žrtvom s križa u koju uključuje sve njihove pojedinačne i zajedničke žrtve. Pozvao je nazoćne da se ne daju zavesti govorom onih koji prosuđuju i osuđuju Crkvu po onome što je u njoj ljudsko, slabo i nemoćno, a nisu u mogućnosti učiti njezinu božansku bit, snagu i moć. Poručio im je da bistrim pogledom vjere prepoznaju kako je Isus Krist u našoj Požeškoj biskupiji doista prisutan među nama snagom svoga Duha, da nas u svetoj euharistiji hrani svojom ljubavlju, iznutra nas povezuje kao svoje udove u jedno tijelo. Pozvao ih je da vole svoju Požešku biskupiju, svoga biskupa i svećenike zato što oni svojim služenjem omogućuju Isusu Kristu da im bude što bliži svojom pobjedničkom ljubavlju. Pozvao ih je da se u toj svijesti vjere okupe na Trećem euharistijskom kongresu u Požegi, 24. rujna, i da budu sudionici velike kongresne mise koju će predvoditi kardinal Stanisław Dziwisz,

tajnik pape Ivana Pavla II., utemeljitelja naše Biskupije, koji nam je na različite načine, a osobito u najtežim trenucima devedesetih godina prošlog stoljeća, kad se u krvi radala sloboda naše zemlje, posvjedočio koliko voli i poštuje naš hrvatski narod. Spomenuo je da će na kongresnom slavlju s nama biti i lik Gospe Voćinske, koji će za tu prigodu u Požegu donijeti obitelji s brojnom djecom iz Voćina. Neka je blagoslovljena Isusova Majka za sve ono što nam daruje svojom ljubavlju i nježnošću, a osobito što nas približava Isusu Kristu i njegovoj ljubavi, zaključio je biskup Antun.

Euharistijska procesija

Usljedila je euharistijska procesija sa službom svjetla u zajedništvu s Marijom, euharistijskom Ženom. Na svršetku procesije biskup je izrazio uvjerenje da hodočasnici s ovog slavlja odlaze svojim kućama puni blizine Božje. Zahvalio im je za očitovanu žrtvu, molitvu i pjesmu, za radost i odanost koju su iskazali Isusu Kristu i njegovoj Majci. Najavio je iduća hodočašća u Pleternici i ponovno ovdje u Voćinu za Malu Gospu, a onda u Požegi za Euharistijski kongres. Bili svi blagoslovljeni zagovorom Isusove Majke te u trenucima poteškoća i nevolja živjeli od uvjerenja da nisu sami jer je s njima na putu Isusova ljubav koja je pobijedila smrt i koja je trajno prisutna među nama u euharistiji, poručio im je. U toj radosti i nadi zaželio im je sretan povratak kućama i zazvao na njih Božji blagoslov. U povorci svećenika na čelu s biskupom, lik Gospe Voćinske vraćen je na svoje mjesto u svetišnoj crkvi, gdje je biskup predvodio čin povjere hodočasnika Mariji, nakon čega je, obilazeći u pjesmi oltar na kojem se lik nalazi, uslijedio njihov oproštaj od svetišta.

NEPOSREDNA PRIPRAVA ZA TREĆI BISKUPIJSKI EUHARISTIJSKI KONGRES

Duhovna i organizacijska priprava za Kongres

Na blagdan Rođenja BDM – Malu Gospu završava vrijeme daljnje priprave za Treći biskupijski euharistijski kongres o 20. obljetnici uspostave Požeške biskupije. U nedjelju, 10. rujna, započela je neposredna duhovna i organizacijska priprava za Kongres.

U nedjelju, 10. rujna, biskup je u Katedrali zaređio za đakone bogoslova Ivana Rončevića iz Župe bl. Ivana Merza u Slatini te Marka Dušaka iz Župe Uznesenja BDM u Novoj Bukovici. To je bio povod da taj dan bude dan po-

sebne molitve za svećenike, služitelje euharistije i nova duhovna zvanja. Na svim svetim misama svećenici su toga dana progovorili vjernicima o župi kao euharistijskoj zajednici, kojoj je potreban valjano zaređeni svećenik da bi po njegovu euharistijskom služenju ona bila uključena u zajedništvo požeške mjesne Crkve, a po njoj u opću Crkvu. To je bila prigoda da se istakne veliko značenje Djela za duhovna zvanja u župi, čije članove valja potaknuti na ustrajnost u molitvi i žrtvi. U molitvu vjernih uvrstila se i nakana za vjernost

naših svećenika pozivu i poslanju koje su primili te za duhovna zvanja.

Poziv mladima

Iste te nedjelje svećenici su vjernicima protumačili što je Kongres u dimenziji vjere: skup vjernika iz svih župa naše Biskupije koji sudjeluju na velikome biskupijskom euharistijskom slavlju u Požegi pod predsjedanjem kardinala Stanisława Dziwisza, tajnika sv. Ivana Pavla II., utemeljitelja naše Biskupije, po kojem će se očitovati i ostvariti naša mjesna Crkva u zajedništvu opće Cr-

kve na čelu s papom Franjom. Pozvali su ih da svi koji mogu krenu na skup očitovanja vjere naše mjesne Crkve u Isusovu euharistijsku prisutnost.

Svećenici su posebno pozvali mlade da 23. rujna dođu u Požegu kako bi u 18.30 pred crkvom sv. Lovre bili na dočeku i pozdravu kardinala Stanisława Dziwisza, predvoditelja kongresnih slavlja, ponijeli u procesiji križ mladih i postavili ga na kongresni prostor, sudjelovali potom na Vesperama mladih u požeškoj Katedrali, na povijesno-scenskom i duhovno-glaz-

benom programu ispred Katedrale te kao predstavnici pojedinih naših dekanata sudjelovali u Katedrali na noćnom klanjanju. Otvorenje Kongresa obznanit će katedralna i druga crkvena zvona u Požegi u 18.30 sati. U isto vrijeme trebaju im se pridružiti i sva zvona na zvoncima svih naših župnih crkava u trajanju od pet minuta, najavljujući slavlje 20. obljetnice uspostave naše mjesne Crkve. U nedjelju 24. rujna na dan Euharistijskog kongresa neće u župama biti svetih misa, osim večernje za one koji su spriječeni doći u Požegu.

Kako bi ministrantima, lektorima, pjevačima, sakristantima, onima koji dragovoljno uređuju crkvu, kao i članovima Župnog ekonomskog vijeća i Župnog pastoralnog vijeća posvjeđovali njihovo značenje u životu župe kao euharistijske zajednice i na neki im način zahvalili za njihovo služenje, svim župnicima biskup je udijelio ovlast da iz župne blagajne pokriju troškove njihova prijevoza na Kongres.

Autobusi, kojima vjernici putuju iz svojih župa u Požegu, dovest će ih u središte grada, nedaleko od kongresnog prostora, a potom će biti smješteni na parkirališta te će autobusi na isto mjesto doći po njih nakon slavlja.

Svi koji putuju osobnim automobilima mogu doći blizu kongresnog prostora i parkirati ih na širokom terenu pokraj rijeke Orljave, nasuprot starom autobusnom kolodvoru.

Spomenik vjere i ljubavi

Na određenom mjestu kongresnog prostora bit će postavljena kongresna zastava pojedine župe oko koje će se okupiti vjernici te župe i sudjelovati na slavlju te s njom na čelu biti vidljivi i u procesiji s Presvetim. Važno je da svi vjernici jedne župe,

pa i oni koji dolaze osobnim automobilima, budu zajedno kako bi na misi i u procesiji mogli očitovati i svoju brojnost. Ondje će primiti i tiskani vodič kongresnoga liturgijskog slavlja.

Kongresni predprogram 24. rujna započinje u 9.00 sati kada bi svi hodočasnici trebali stići na trg ispred Katedrale. Tada će obitelji s brojnom djecom iz Voćina i Đulovca dopratiti lik Gospe Voćinske i postaviti ga na oltarni prostor te će, do početka euharistijskog slavlja u 10.00 sati, okupljeni vjernici sudjelovati u programu pjesme i molitve s Marijom – »Euharistijskom ženom«, kako ju je nazvao papa Ivan Pavao II.

Nedjelja prije Euharistijskog kongresa, 17. rujna, bit će dan svedočenja naše karitativne osjetljivosti za bližnjega u nevolji po molitvi za siromašne, bolesne i stare i po pohodu onima koji kao takvi ne mogu putovati u Požegu na Kongres te će se pozvati vjernike da na kraju svake svete mise daruju svoj novčani priloz za izgradnju kuće jedne siromašne samohrane majke s troje djece. Svaki će župnik prikupljeni novac predati svome dekanu da ga on uključi u jedinstven dekanatski iznos i priredi za prinos darova u Požegi na Kongresu (dvoje predstavnika iz svakog dekanata, po

moćnosti u narodnim nošnjama). Izgrađena kuća siromašnoj majci s djecom bit će svojevrsni spomenik naše vjere i ljubavi, očitovane prigodom Euharistijskog kongresa.

U tjednu koji slijedi nakon 17. rujna, pred Euharistijski kongres, svaka župa će organizirati trodnevnicu klanjanja pred Presvetim nakon večernje svete mise ili u zgodno vrijeme izvan svete mise. Nije dopušteno izložiti Presveto samo da bi se podijelio blagoslov, nego je potrebno organizirati slavlje u kojem će progovoriti Božja riječ, potaknuti sudionike na zahvaljivanje, klanjanje i posebnu molitvu. U svakoj župi bit će omogućeno vjernicima da se ispovjede prije Kongresa kako bi mogli na slavlju u Požegi pristupiti svetom pričesti.

Euharistijski kongres je događaj takva eklezijalnog značaja da na njemu trebaju sudjelovati svi svećenici, đakoni, redovnici i redovnice u našoj mjesnoj Crkvi.

Neka nam Gospodin udijeli sveti žar da bismo se u vjerničkoj radosti duhovno pravo raspoložili i dobro organizirali za sudjelovanje na kongresnom euharistijskom veleslavlju u Požegi o 20. obljetnici uspostave naše Biskupije.

Upute

AUTOBUSI u Požegu dolaze iz sljedećih pravaca:

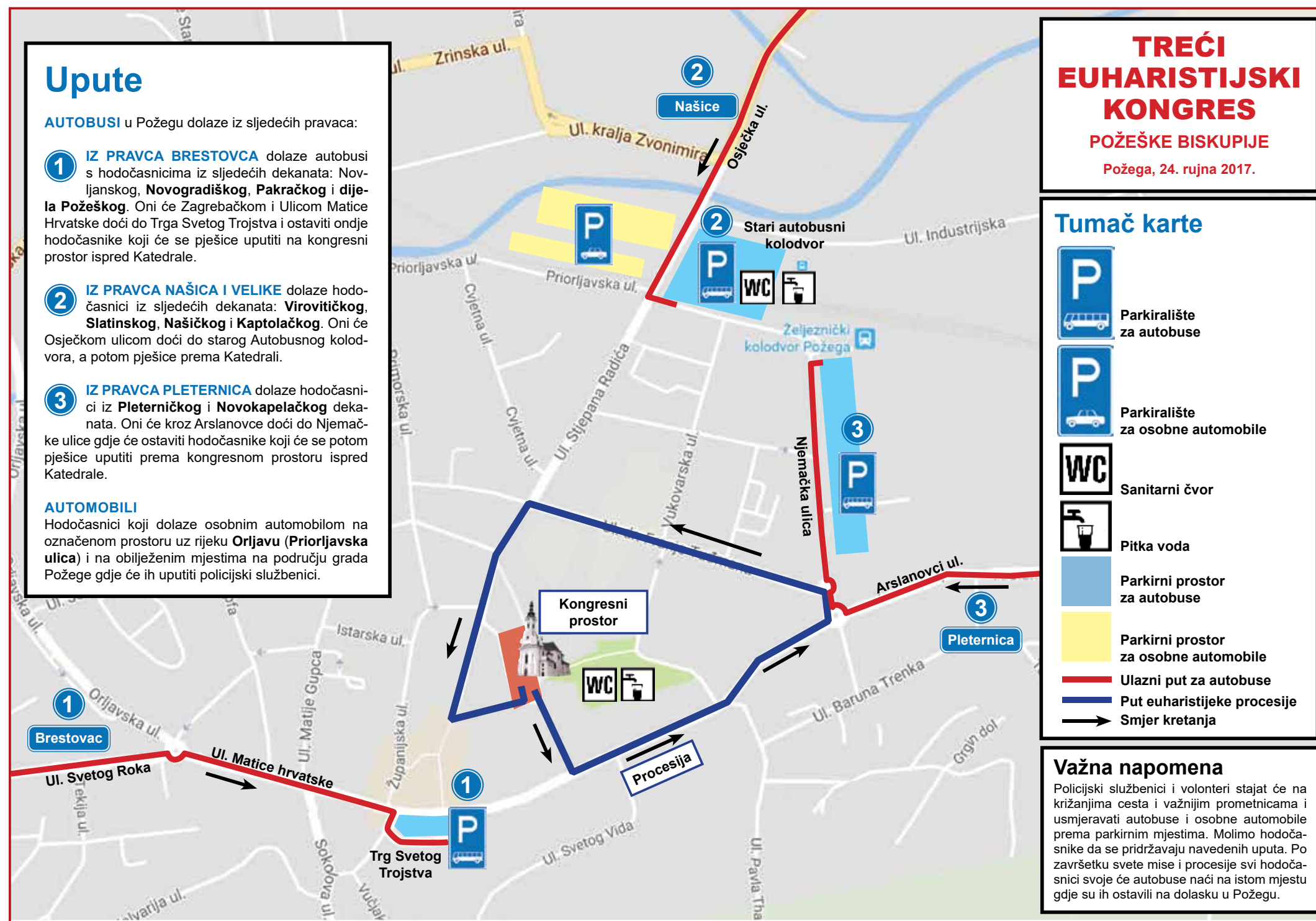
1 IZ PRAVCA BRESTOVCA dolaze autobusi s hodočasnicima iz sljedećih dekanata: Novljanskog, Novogradiškog, Pakračkog i dije-la Požeškog. Oni će Zagrebačkom i Ulicom Matice Hrvatske doći do Trga Svetog Trojstva i ostaviti ondje hodočasnike koji će se pješice uputiti na kongresni prostor ispred Katedrale.

2 IZ PRAVCA NAŠICA I VELIKE dolaze hodočasnici iz sljedećih dekanata: Virovitičkog, Slatinskog, Našičkog i Kaptolačkog. Oni će Osječkom ulicom doći do starog Autobusnog kolodvora, a potom pješice prema Katedrali.

3 IZ PRAVCA PLETERNICA dolaze hodočasnici iz Pleterničkog i Novokapelačkog dekanata. Oni će kroz Arslanovce doći do Njemačke ulice gdje će ostaviti hodočasnike koji će se potom pješice uputiti prema kongresnom prostoru ispred Katedrale.

AUTOMOBILI

Hodočasnici koji dolaze osobnim automobilom na označenom prostoru uz rijeku Orljavu (Priorijavska ulica) i na obilježanim mjestima na području grada Požege gdje će ih uputiti policijski službenici.

TREĆI EUHARISTIJSKI KONGRES POŽEŠKE BISKUPIJE

Požega, 24. rujna 2017.

Tumač karte

- Parkiralište za autobuse
- Parkiralište za osobne automobile
- Sanitarni čvor
- Pitka voda
- Parkirni prostor za autobuse
- Parkirni prostor za osobne automobile
- Ulazni put za autobuse
- Put euharistijske procesije
- Smjer kretanja

Važna napomena

Policijski službenici i volonteri stajat će na križanjima cesta i važnijim prometnicama i usmjeravati autobuse i osobne automobile prema parkirnim mjestima. Molimo hodočasnike da se pridržavaju navedenih uputa. Po završetku svete mise i procesije svi hodočasnici svoje će autobuse naći na istom mjestu gdje su ih ostavili na dolasku u Požegu.

OTVORENJE KONGRESA I DUHOVNI PROGRAM

Subota, 23. rujna 2017. u 18.30
CRKVA SV. LOVRE I KATEDRALA

- 18.30** • Pozdrav kardinala Stanisława Dziwisza, predvoditelja kongresnih slavlja pred crkvom sv. Lovre
- 19.30** • Vespere mladih u Katedrali
- 20.30** • Povijesno-scenski program ispred Katedrale
- 22.00** • Duhovno-glazbeni program ispred Katedrale
- 24.00** • Noćno klanjanje u Katedrali po dekanatima sve do 6.00 sati

KONGRESNO EUHARISTIJSKO SLAVLJE

Nedjelja, 24. rujna 2017. u 10.00 sati
ISPRED KATEDRALE

- 9.00** • Dolazak lika Gospe Voćinske na oltarni prostor u pratnji obitelji s brojnom djecom iz Voćina i Đulovca
- 9.30** • Hodočasnici sudjeluju u programu pjesme i molitve s Marijom »Euharistijskom ženom«, kako ju je nazvao papa Ivan Pavao II.
- 10.00** • **KONGRESNO EUHARISTIJSKO SLAVLJE** predvodi kardinal Stanisław Dziwisz u zajedništvu s biskupima i svećenicima te procesija s Presvetim oltarskim sakramentom ulicama grada Požege

HODOČAŠĆE SLAVONSKO-PODRAVSKOG DIJELA BISKUPIJE U VOĆIN

Kad se pričešćujemo, ispunjamo se snagom koja nas liječi od naše smrtnosti

Na blagdan Rođenja Blažene Djevice Marije, 8. rujna, brojni vjernici iz župa Slavonsko-podravskog arhidakonata, od Virovitice preko Slatine do Našica, hodočastili su u Voćin na pokrajinsku euharistijsku postaju u pripravi za Treći biskupijski euharistijski kongres. Svetu misu predvodio je biskup Antun Škvorčević u zajedništvu sa svećenicima iz Virovitičkog, Slatinskog i Našičkog dekanata. Na početku misnog slavlja biskup je Gospi Voćinskoj pred njezinim likom uputio poklike na koje su hodočasnici odgovarali pjevajući kongresno geslo »Krist danas i uvijek, naša nada, aleluja!«

Zajedništvo mjesne Crkve

U homiliji je biskup svim hodočascima poželio dobrodošlicu u Gospino voćinsko svetište, čestitao im blagdan njezina rođenja, a voćinskom načelniku čestitao Dan općine. Rekao im je da je jutros bio u Kutjevu gdje je također proslavio Marijino rođenje s mnoštvom hodočasnika koji su pljeskom pozdravili njegov prijedlog da večeras u njihovo ime pozdravi hodočasnike u Voćinu. Njihov pljesak protumačio je kao znak zajedništva požeške mjesne Crkve, koje je između ostalog i plod pobožnosti prema Isusovoj Majci. Kazao je da ćemo to zajedništvo snažno očitovati u nedjelju, 24. rujna, u Požegi na Euharistijskom kongresu prigodom dvadesete godišnjice naše Biskupije. Rekao je kako je siguran da ćemo i s ovog slavlja otići ispunjenog srca jer je u njihovoj hodočasničkoj

pjesmi osjetio, a na njihovim licima prepoznao, vjerničku otvorenost njihova srca, njegovu toplinu i odanost prema Isusovoj Majci.

Ispripovjedio im je kako je neki dan susreo skupinu mladića koji su preko svojih digitalnih uređaja uz pomoć neke aplikacije nastojali saznati hoće li im taj dan biti dobar ili loš. Osim toga, kazao je kako ima ljudi koji uz pomoć karata, horoskopskih i drugih astroloških znakova ispituju jesu li rođeni pod sretnom ili nesret-

nom zvijezdom. To je pokazatelj, nastavio je biskup, naše ljudske težnje da otkrijemo koja je naša životna sudbina. Izrazio je svoje uvjerenje kako su hodočasnici došli i danas na Marijin rođendan u njezin Voćin još jedanput pogledati njezin sveti lik i nadahnuti se vjere na njezinu primjeru te se zajedno s njome opredijeliti za Boga živoga. Onoga koji nam je posvjedočio u Isusu Kristu da naša sudbina nije upisana u zvijezde ili bilo što drugo, nego u ono božansko

srce koje je toliko osjećalo za nas ljude da je poslalo svoga Sina da bude čovjek s nama, preuzme našu prolaznost i smrtnost te u nju unese svoju besmrtnost. U Isusu Kristu, ustvrdio je biskup, Bog nam je snažno poručio kako on nije protiv čovjeka i to tako da je svoga Sina dao u smrt za nas.

Najveći obrat

Podsjetio je nazočne da svatko od njih dolazi iz konkretnih osobnih, obiteljskih i društvenih situacija i da u sebi nosi nezadovoljstvo zbog života koji nije onakav kako bi željeli da bude. Današnja Božja riječ nas uvjerava da nama nije dovoljno ono što u životu možemo postići iz svojih ljudskih mogućnosti i poziva nas po proroku Miheju da na svoj život i sve drugo oko nas gledamo Božjim očima. Rekao je da nam je Bog u smrti svoga sina Isusa Krista otkrio tko smo mi i da je Isusova smrt na križu za nas, polaganje za drugoga, Božji program u koji se na savim poseban način uključila Marija, skromna i jednostavna djevojka iz Nazareta. Ona vjerojatno nije previše razumjela ni ono što hoće car u Rimu ni kralj Herod u Jeruzalemu, niti ono što hoće jedna ili druga onodobna stranka, ali je iz svoje sabranosti pred Bogom jako dobro razumjela što Bog želi s njom ostvariti: po rođenju svoga Sina iz njezina majčinskog krila, po njegovoj smrti na križu izvesti najveći obrat – našu smrtnu sudbinu preokrenuti u život. Isusova smrt je očitovanje moći Božje ljubavi, one iste kojom je smislio

i pokrenuo svijet i u njemu svakoga pojedinih od nas.

Energija ljubavi

Na primjeru jedne umjetnice, koja je nakon završene izrade određenoga umjetničkog djela još sjedila pred njim nekoliko dana kako bi u njega utisnula energiju svoga stvaralačkog duha, vidljivo je da ono zrači posebnom snagom ljepote. Isus nas želi uključiti u svoju pobjedu nad smrću na jednostavan, a tako dubok način – euharistijskim otajstvom koje slavimo u svetoj misi u koje je on utisnuo snagu svoje ljubavi za nas. Onaj tko slavi svetu misu i prima svetu pričest, zahvaćen je Isusovim Duhom, njegovom energijom ljubavi i već ovdje na zemlji postao dionikom njegove pobjede nad smrću. Divno je ono što nas je utemeljitelj naše Biskupije, sv. Ivan Pavao II. učio – ne samo u svojoj posljednjoj enciklici pod naslovom Ecclesia de Eucharistia – Crkva iz Euharistije, nego i primjerom vlastitog života – da se trebamo pričestiti Presvetim otajstvom i tom otajstvu se klanjati u otvorenosti vjerničkog srca kako bi nas iznutra zahvatila energija Isusova duha i ljubavi kojom on i u nama pobjeđuje smrt.

Biskup je spomenuo da su prvi kršćani svetu pričest nazivali lije-

kom besmrtnosti. Rekao je da nam medicinski lijekovi pomažu očuvati tjelesno zdravlje, ali samo do smrti, a da je jedini Isus Krist, svojim tijelom položenim za nas, ona moćna ljubav koja pobjeđuje smrt, prisutna u svetoj euharistiji i kad se pričešćujemo, ispunjamo se snagom koja nas liječi od naše smrtnosti. Radi toga vjernik na samrti ne traži ništa drugo nego samo još svetu pričest, koju nazivamo popudbina, ono što nam treba za prijelaz preko granice smrti. Pozvao je nazočne da svojim dolaskom u Požegu na Treći biskupijski euharistijski kongres u nedjelju, 24. rujna, i okupljanjem oko Isusova oltara na koji će iz Voćina biti prenesen lik Gospe Voćinske, sabiru sva naša ovogodišnja hodočašća u veliko kongresno euharistijsko slavlje. Rekao je da Marija želi da budemo ljudi koji u obitelj, politiku i gospodarstvo unose snagu Božje ljubavi, da ona dadne smisao svim našim djelatnostima. Završavajući homiliju, povjerio je Isusovoj Majci, Gospi Voćinskoj, da moli s njima i za njih kako se nitko od njih ne bi udaljio od Isusa Krista i ostao nemoćan. Zaželio je da Treći biskupijski euharistijski kongres bude snažni događaj koji će nas ljude, putnike i

patnike slavenskog dijela naše Hrvatske, ljubavljiva Isusa Krista povezati u snažno zajedništvo mjesne Crkve.

Nakon poprične molitve uslijedila je euharistijska procesija sa službom svjetla u zajedništvu s Marijom, euharistijskom Ženom. Na svršetku slavlja biskup je najavio da će Marko Dušak, iz Župe Nova Bukovica, i Ivan Rončević, iz Župe bl. Ivana Merza u

Slatini u nedjelju, 10. rujna, u požeškoj Katedrali biti zaređeni za dakone. Preporučio ih je u molitve. Zaželio je svima da se ispunjeni Božjom blizinom sretno vrate svojim kućama. Hodočasničko slavlje završilo je malom procesijom koja je prenijela lik Gospe Voćinske s kongresnog prostora u crkvu, gdje je biskup predvodio čin povjere Isusovoj Majci.

PREDVEČERJE MALE GOSPE NA GOSPINOM POLJU U BILOM BRIGU

Euharistija je najveća tajna naše vjere

U predvečerje blagdana Rođenja BDM, 7. rujna, tradicionalno se hodočastilo na Gospino Polje (kod Bilog Briga) u Župi Vrhova. Bila je to ujedno euharistijska postaja Novokapelačkog dekanata u pripravi za Treći biskupijski euharistijski kongres. Među brojnim Marijinim štovateljima bili su i hodočasnici pješaci iz župa Mačkovac, Nova Gradiška-Kraljica Svete Krunice, Štivila, Rešetari, Staro Petrovo Selo i Nova Kapela. Misno slavlje predvodio je generalni vikar Požeške biskupije, Josip Krpeljević. S njim su koncelebrirali Goran Mitrović, dekan Novokapelačkog dekanata i Stjepan Bakarić, vrhovački župnik. U homiliji je vikar Krpeljević na temelju evanđeoskog ulomka o Isusovu rodoslovlju naglasio čudesnost svakoga ljudskog života, a osobito čudesnost Isusova utjelovljenja rođenjem od Djevice Marije. Rekao je da je Bog za taj događaj pripremao Mariju i Josipa da Isusu pruže dom i obitelj. Podsjetio je hodočasnike kako se i euharistijskom postajom Novokapelačkog dekanata na Gospinom polju pripravlja za Treći biskupijski euharistijski kongres. Pripravljajući se za taj veliki događaj, razmišljamo o najvećoj tajni naše kršćanske vjere – euharistiji. Kazao je kako i pripadnici drugih religija njeguju molitvu, asketske vježbe, post, hodočašća, čitaju svete knjige i sl., ali jedino kršćani katolici i pravoslavci slave euharistiju u kojoj primaju tijelo

Kristovo. Naglasio je kako tijelom Kristovim nazivamo tri stvarnosti: fizičko tijelo Kristovo koje je Marija rodila, koje je iz ljubavi za nas žrtvovano na križu, umrlo, uskrsnulo i uzašlo na nebo, zatim otajstveno tijelo Kristovo – Crkva, kojemu je Krist glava, a svi kršćenici udovi, i euharistijsko tijelo Kristovo, odnosno sveta hostija koju u pričesti blagujemo. U svemu tome je, rekao je slavitelj, Marija najtješnje povezana sa sve tri stvarnosti tijela Kristova. Kod prvog je to fizička povezanost, kod drugog, kada je Isus s križa daje za Majku apostolu Ivanu, a time svima nama, ona postaje Majka Crkve i naša duhovna Majka. Papa Ivan Pavao II, utemeljitelj Požeške biskupije, kazao je Krpeljević, bio je veliki Marijin štovatelj, što je vidljivo iz njegova papinskog gesla »Sav tvoj«, kao i iz tekstova posvećenih Mariji na koncu mnogih njegovih dokumenata. U jednom od njih sveti Papa nazvao je Mariju »euharistijskom ženom«. Kao što je Marija u navještenju svojim »fiat« prihvatila biti majkom utjelovljenog Sina Božjega tako i mi u svetoj misi primajući pričest kazujemo svoj »amen«, i izražavamo vjeru u otajstvo presvete euharistije. Zato se oni, koji časte Mariju, redovito i rado okupljaju na svetim misama, gdje im Marija priprema euharistijski stol i gdje kroz svetu pričest bivaju preobraženi i postaju poput nje euharistijski ljudi, zaključio je vikar Krpeljević.

Nakon mise slijedila je procesija s Gospinim kipom i svijećama, a zatim su hodočasnici iskazali počast Isusu Kristu u Presvetom oltarskom sakramentu koji im je bio izložen na klanjanje.

BROJNI VJERNICI HODOČASTILI GOSPI OD SUZA U PLETERNICU

Marija nas poziva da u svojim teškim hrvatskim noćima ne bježimo od križa

Na svetkovinu Gospe od Suza, 31. kolovoza, stiglo je u njezino svetište u Pleternici nekoliko desetaka tisuća hodočasnika. Središnje večernje euharistijsko slavlje predvodio je biskup Antun Škvorčević u zajedništvu s pedesetak svećenika. Bila je to ujedno i hodočasnička euharistijska postaja u pripravi za Treći euharistijski kongres Požeške biskupije pleterničkog dekenata.

Započinjući slavlje, biskup Antun je pred Gospinim likom, svečano prenesenim iz crkve na vanjski oltar, uputio molitveni pozdrav Isusovoj Majci. Potom je okupljenom mnoštvu hodočasnika rekao kako ih je lijepo vidjeti večeras u pleterničkom svetištu, ali da su zacijelo još ljepši u Božjim očima koje ih vide u njihovim odanim, pobožnim, vjerničkim srcima. Spome-nuo je kako je ovo dvadeseto hodočašće Požeške biskupije Gospi od Suza te pozvao nazočne da tim vjerničkim srcem večeras propituju što smo po Mariji ovdje primili, a još više tko smo s Marijom, Isusovom Majkom ovdje u Pleternici postali te da joj za sve iskažu sinovsku zahvalnost. Izrazio je uvjerenje da su i ovoga puta donijeli otvorenost, radost, odanost, pobožnost prema Isusovoj Majci zato što nam je rodila Sina Očeva po tijelu, u kojem nam je Bog sve darovao. Rekao je da se Marija raduje što nas to Božje djelo napose u njezinim svetištima snažno zahvaća. Zahvalio je Mariji za to njezino služenje. Pozdravio je nazočne svećenike, redovnice i redovnice te hodočasnike iz župa Požeške i iz drugih biskupija, napose pješačke. Pozdravio

je i nositelje javnih dužnosti u Republici Hrvatskoj, među kojima je bila i Gabor Jelačić, ministrica regionalnog razvoja i fondova Europske unije kao izaslanica predsjednika vlade Republike Hrvatske, saborske zastupnike, župana požeško-slavonskog, gradonačelnike i druge nositelje javnih dužnosti. Sve ih je pozvao da budu dionici ovog događaja budnim srcem koje vjeruje Bogu i koje želi večeras drugovati s njim po zagovoru Isusove Majke.

Žene češće plaču

U homiliji je rekao kako čitanja današnje svetkovine govore o ženama koje plaču. Ustvrdio je da žene češće plaču od muškaraca, ne zato što su slabiji – kako im se to često pripisuje – nego što imaju više osjetljivosti za život. Kazao je da nam prorok Jeremija u ulomku današnjega prvog čitanja predstavlja majku Rahelu u gorkom plaču nad tragičnom sudbinom njezinih sinova u palestinskoj Rami (valjda po njoj ima ime i bosanska Rama iz koje mnogi od nazočnih potječu i koji su se za ovo hodočašće odjenuli u svoje narodne nošnje) koju su probili Babilonci i odveli Izraelove sinove u sužanjstvo.

Usporedio je Rahelin plač s plačem mnogih slavonskih majki zbog odlaska njihovih sinova i kćeri, pa i cijelih obitelji u Europu i u svijet, jer se ondje može materijalno bolje živjeti. »Jesu li to suze nemoći i besmisla?« upitao je biskup i dodao »kao da nam se stalno kao sudbina ponavlja ono što je Đani Šegina sedamdesetih godina prošlog stoljeća opjevao na jednom od požeških festivala: 'Pusta osta Slavonija, ravna polja napuštena, nema više tvoga sina, zemljo moja mila'«. Rekao je da u promišljanjima o tome što treba u takvoj situaciji činiti on nije od onih koji misle da se nešto postiže javnim upiranjem prstom u nekoga, prvenstveno u nositelje vlasti i spočitavanje da nisu napravile ono što od njih očekujemo jer je »siguran da svaka strategija koja je protiv drugoga nije Božja«. Istaknuo je da kao biskup o bolnoj činjenici odlaska mladih ljudi iz Hrvatske ne razmišlja na politički ili gospodarski, nego na evanđeoski način.

Majka supatnica

Biskup Antun je kazao da ga na takav pristup potiče i naviješteni evanđeoski ulomak koji govori da je jedna žena – i to ne bilo koja, nego Isusova Majka – stala pod križ svoga Sina i pod tim križem očitovala svoju materinsku nemoć pred razapinjanjem njezina nedužnog Sina. Naglasio je da Isus na križu računa upravo s takvom Majkom i ne povjerava svog učenika – odnosno svakoga od nas – nekom „snažnom“ muškarcu, nego Majci koja suosjeća, plače i tuguje na svoj majčin-

ski način. Isus to čini zato, nastavio je biskup, što se kao Sin Očev utjelovio u naše ljudsko mukotrpno postojanje da bi nas putem patnje, trpljenja i žrtve uzdigao u puninu života, pobjedu nad smrću. Ako Božja strategija o uspjelom ljudskom životu nije išla laganim, lagodnim putem, to ima svoje značenje i za sva naša nastojanja oko boljeg života. Mi s pravom težimo, ustvrdio je biskup, da si život učinimo boljim, pa i odlaskom u inozemstvo, ali se uvijek trebamo pitati nije li možda naš odlazak pokrenut našom sebičnošću ili pohlepom jer je poznato da nije mali broj onih koji odlaze iz Slavonije – ne zato što u njoj ne bi imali radno mjesto – nego stoga što hoće viši životni standard. Naglasio je kako mu nije namjera prigovarati onima koji su otišli, već bi želio da u tim pitanjima i problemima ne nastupamo samo s naših ljudskih polazišta, nego da se usudimo o nama razmišljati s Isusovih polazišta i da tragamo za Božjom istinom o nama o kojoj nam je on progovorio na križu: da se žrtvom i ljubavlju ulazi u puninu i pobjedu života i da naše patnje i trpljenja nisu tek izraz naše nemoći, nego su i očitovanje one Božje snage koja je progovorila u njegovu Sinu koji ljubi do kraja, do u smrt, i tako našu sudbinu diže do neba i da nas na tom putu prati Majka supatnica, i sama nositeljica križa svoga Sina.

Žena s teškim križem jedne nacije

Podsjetio je kako upravo o ženi nositeljici križa pjeva Antun Gustav Matoš

koji na početku prošlog stoljeća, kad se u Hrvatskoj zgusnulo puno toga teško-ga, u pjesmi »Pri svetom kralju« kaže: »U katedralu, kad su teške noći/ na Banov grob zna neka žena doći/ s teškim križem cijele jedne nacije«. Ustvrdio je biskup da u toj Ženi s teškim križem jedne nacije vidi Mariju koja je tijekom svih trinaest naših kršćanskih stoljeća stajala uz nas u našim hrvatskim nevoljama, tjeskobama i neimaštini, patila s nama i uvijek nas hrabrila da ostanemo vjerni evanđeoskim vrijednostima života te da se usudimo na ovim našim prostorima poput njezina Sina Isusa i nje trpjeti i plakati, ulažući sebe u te vrijednosti. Žena pod križem, Isusova Majka, Žena s teškim križem jedne nacije, poziva nas da u svojim teškim hrvatskim noćima ne

bježimo od križa, uči nas da se isplati prihvatiti žrtvu i ljubav za svoj narod i ostati u Hrvatskoj. Brojnim mladima koji su bili nazočni na slavlju biskup je poručio da najviše ostvaruju smisao svog postojanja kad su spremni žrtvovati se za brak i obitelj, za svoj narod i kad iz vjere shvate istinu kako ih materijalna dobra, koja su im potrebna za dostojan život, ne mogu ispuniti u dubini njihova srca i dati smisao, da to može jedino Bog. Marija pod križem naše nacije osobito je prisutna kad slavimo Isusovu žrtvu ljubavi na križu u svetoj misi i u njoj otkrivamo da je smisao naših patnji, našeg siromaštva i umiranja Božanski Sin Očev i Ljudski Sin Marijin koji nas sjedinjuje sa svojim patnjama, a čiji dionici postajemo po svetoj pričesti, da bi nas uzdigao na

Dok na nekim drugim razinama razmišljamo tko smo u gospodarskim, političkim, sportskim, znanstvenim i kulturnim sustavima, u pripravi za naš Treći biskupijski euharistijski kongres o 20. obljetnici utemeljenja naše Biskupije želimo podsjetiti se tko smo u Isusu Kristu, u žrtvi njegove ljubavi koju trajno slavimo i čiji dionici postajemo u svetoj misi.

najveći vrhunac našega smisla –Božje pobjede nad besmisлом smrti.

Naša snaga i nada

Rekao je da, dok na nekim drugim razinama razmišljamo tko smo u gospodarskim, političkim, sportskim, znanstvenim i kulturnim sustavima, mi želimo u pripravi za naš Treći biskupijski euharistijski kongres o 20. obljetnici utemeljenja naše Biskupije podsjetiti se tko smo u Isusu Kristu, u žrtvi njegove ljubavi koju trajno slavimo i čiji dionici postajemo u svetoj misi. Istaknuo je da ćemo na Kongresu, kao predstavnici svih naših župa, ispovjediti vjeru kako je Isusova ljubav za nas naša istinska snaga i jedina nada – Krist danas i uvijek, naša nada! – i da za nas nema bolje i sigurnije budućnosti od Kristove. Jer –kako tumači vidjelac Ivan u današnjem drugom čitanju – on je moćan povesti nas u onu konačnu stvarnost gdje će Bog biti sve u svemu i gdje će svaka naša suza biti obrisana, a naša smrt pobijeđena njegovom ljubavlju. Kazao je još da će se na Kongresu s nama radovati i Marija jer će za tu prigodu iz Voćina u Požegu biti donesen lik Gospe Voćinske, koji će nas ohrabriti da se ovdje u Slavoniji ničega i nikoga ne trebamo bojati dokle god svoju sudbinu polažemo u Isusovu ljubav, jaču od smrti, i živimo zajedništvo s njime u svetoj misi postajući dionicima toga njegova djela.

Budimo jedni za druge

Pozvao je nazočne da ožive u tim Božjim mislima o nama i da budu ponosni što su dio hrvatskog naroda koji vjerom, otvorenosti srca i životom neprestano nastoji biti blizu Isusu Kristu. Također ih je pozvao da ni na jednom području društvenog života, ni u obitelji niti u politici, ne budu jedni protiv drugih jer se strategijom protiv drugoga ne stiže nikamo, a s Božjom strategijom jednih s drugima i jednih za druge, stiže do neba. »Imamo li dovoljno pameti i pozornosti srca da raskrinkamo zlo i Zloga i da kažemo: 'Nećeš u moj brak, nećeš u moju obitelj' sa strategijom da ja budem protiv nekog člana moje obitelji! Gospodin Isus me u Marijinoj školi naučio - a ona

me svojim zagovorom stalno drži blizu njega i njegova djela spasenja – da Bog svojim 'za nas' preokreće našu sudbinu u život vječni«, rekao je biskup. Pozvao je nazočne da ne budu sitne duše koje stalno plove negdje po površini, jedni protiv drugih i ne znaju biti jedni za druge. Ustvrdio je da Božje istine pogađaju u srž našeg postojanja i potaknuo nazočne da ih se ne odreknu te da Božjom snagom nadvladaju u Hrvatskoj projekte koji mrcvare obitelj i društvo jer su protiv života, protiv radanja, umnažaju podjele i sukobe. Ukazao je na primjer naših branitelja koji, u trenutku kad je Hrvatska bila ponižena i pogažena, nisu krenuli u rat protiv drugoga, nego za slobodu i dostojanstvo svoje obitelji i domovine te je po njima Hrvatska blagoslovljena. Završavajući homiliju, biskup je uputio molitvu Gospi od Suza: »Marijo, pomozmi nam da bolje razumijemo te dublje i radosnije živimo logiku križa tvoga Sina pa da ti s nama i mi s tobom nosimo križ naše nacije snagom koju crpimo u svetoj misi u kojoj On obnavlja svoju žrtvu s križa. Isusova Majko, budi s nama na našem Euharistijskom kongresu i dovedi na taj veliki, naš biskupijski događaj, sve duše otvorene za Boga i za Isusa da s tobom obnovimo svoje dostojanstvo u tvome Sinu sada i za vječnost«.

Nakon popričesne molitve slijedila je procesija s Presvetim Otajstvom, praćena veličanstvenom službom svjetla, hvala i molbi u kojoj je mnoštvo vjernika, duboko povezano s Isusovom Majkom, pjevalo i klicalo uobičajenim poklicima i uzdizanjem svijetla. Na svršetku procesije biskup je predvodio molitvu zajedničkog poklona Isusu Kristu u pripravi za Treći biskupijski euharistijski kongres i blagoslovio nazočno mnoštvo vjernika s Presvetim Otajstvom. Zahvalio je potom hodočasnici, župniku i rektoru pleterničkog svetišta, Antunu Čorkoviću, i misionaru fra Ivanu Šarčeviću. Zatim je lik Gospe od Suza u svećanoj procesiji, praćen pjesmom i molbenicama prenesen u crkvu gdje je biskup predvodio čin povjere hodočasnika Isusovoj Majci.

NA VELIKU GOSPU OBITELJI S BROJNOM DJECOM HODOČASTILE U VOĆIN

Obitelji s brojnom djecom, služiteljice života, Božje su djelo

Obitelji s brojnom djecom iz Požeške biskupije, 15. kolovoza, na svetkovinu Uznesenja Blažene Djevice Marije, hodočastile su u voćinsko svetište gdje je svečano euharistijsko slavlje predvodio požeški biskup Antun Skvorčević. On je najprije pred likom Gospe Voćinske uputio trostruki pozdrav Isusovoj Majci koji su hodočasnici popratili pjevajući poklik »Blažena ti što povjerova«. Potom je pozdravio hodočasnike, napose obitelji s brojnom djecom koje danas, na svetkovinu Velike Gospe, o dvadesetoj obljetnici utemeljenja Požeške biskupije, slave svoju euharistijsku postaju u pripravi za Treći biskupijski euharistijski kongres koji će se održati 24. rujna ove godine u Požegi. Rekao je da su obitelji s brojnom djecom donijele na ovo hodočašće svoje najveće bogatstvo, a to je uzajamna bračna ljubav, vjernost i žrtva koju ulažu u odgoj djece i na taj način svjedoče da razumiju Božju istinu o nama ljudima. Povjerio je njih i sve druge obitelji u Požeškoj biskupiji brizi i njezi Isusove Majke, da ih ona po ovom hodočašću još tješnje poveže s Isusom Kristom, prisutnim među nama u presvetoj Euharistiji.

Božja pobjeda života

U homiliji je biskup Antun rekao da nas Crkva svetkovinom Marijina uznesenja na nebo želi podsjetiti da je Bog

ostvarenu u punini života i proslavljen u Bogu. Još više, u njoj prepoznamo kako po Božjem naumu nitko od nas nije prepušten svojim nemoćima i smrtnom rasulu jer je Božji zahvat u Isusovoj muci i smrti poduzet upravo zato da bismo s njim mi postali pobjednici. Podsjetio je hodočasnike kako su nas najnoviji uspjesi naših sportaša – od vaterpolista preko nogometaša do atletičara – veoma obradovali i kako se radujemo svakom našem uspjehu u gospodarstvu i na drugim područjima. No ustvrdio je da nas sveti vidjelac u današnjem ulomku iz knjige Otkrivenja uvjerava kako naša sudbina u konačnici ne ovisi o tome, nego o trudnoj ženi koja rađa novi porod, znak Božje pobjede života. Naglasio je kako je u današnjem evanđeoskom ulomku riječ o susretu dviju trudnih žena, Marije i Elizabete, o djetetu koje je zaigralo u Elizabetinoj utrobi od radosti zbog susreta s Marijom, u kojoj je začet utjelovljeni Sin Očev i kako je putem tih rađanja Bog ostvario svoj naum o našem spasenju. Ustvrdio je da je Bog svoju strategiju pobjede nad smrću stavio u ruke ženi, u čijem je porodu pobijedio smrt.

Služenje životu

Osvrćući se na našu Hrvatsku situaciju, biskup je ukazao na tužnu činjenicu da očekujemo spas i budućnost naše domovine po nekim drugim pobjedama, u njoj je sve manje rađanja i iz nje

život sve više uzmiče. U svoje osobno ime, i u ime Crkve, zahvalio je nazočnim obiteljima s brojnom djecom za njihovo dragocjeno služenje životu, za uključanje u Božju strategiju koja ide putem rađanja novih ljudskih bića i što prihvaćanjem žrtve ljubavi omogućuju Bogu da po njima i u našoj Hrvatskoj dadne jasne znakove kako nas nije napustio i kako želi ostvariti svoju pobjedu nad smrću.

Biskup je rekao obiteljima s brojnom djecom kako jako dobro znade s koliko je žrtava i poteškoća povezano njihovo služenje životu, ali je izrazio uvjerenje kako se one ne straše zbog

toga jer znaju da nas je Bog kroz žrtvu, muku i smrt svoga Sina poveo k pobjedi uskrsnuća. Gdje god postoji žrtva ljubavi koja se sjedinjuje s Isusovom žrtvom ljubavi na križu, tu se događa Božja pobjeda nad smrću, naglasio je biskup upozorivši istodobno da nema života ondje gdje je na djelu sebičnost i bijeg od žrtve. Potaknuo je obitelji s brojnom djecom da budu ponosne što njima nije ovladala sebičnost, što su na Božjoj strani i snagu za svoj život crpe iz svete mise, u kojoj Isus Krist, uskrsl pobjednik, snagom svoga Duha obnavlja svoju žrtvu ljubavi. Kad se u misi pričestimo, dodao

U svoje osobno ime, i u ime Crkve, zahvalio je nazočnim obiteljima s brojnom djecom za njihovo dragocjeno služenje životu, za uključanje u Božju strategiju koja ide putem rađanja novih ljudskih bića i što prihvaćanjem žrtve ljubavi omogućuju Bogu da po njima i u našoj Hrvatskoj dadne jasne znakove kako nas nije napustio i kako želi ostvariti svoju pobjedu nad smrću.

je, postajemo najdublje sjedinjeni s Isusovom ljubavlju na križu, koja nam pomaže da i mi budemo moćni pobjeđivati nevolje i poteškoće kojih će uvijek biti u životu. Rekao je da se raduje svakoj obitelji s brojnom djecom koja je sebe po nedjeljnoj svetoj misi smjestila u ozračje Isusove pobjedničke ljubavi s križa. Naglasio je da su te obitelji velika dragocjenost za Požešku biskupiju, čiju smo dvadesetu obljetnicu postojanja odlučili proslaviti velikom biskupijskom svetom misom, Euharistijskim kongresom u Požegi koji će predvoditi poljski kardinal Stanisław Dziwisz, tajnik pape Ivana Pavla II., utemeljitelja Biskupije, a na kojoj će obitelji s brojnom djecom imati posebno mjesto. Spomenuo je da će takve obitelji iz Voćina i Đulovca navedenog dana dopratiti u Požegu lik Gospe Voćinske, koji je sv. Ivan Pavao II. tijekom svoga trećega pastirskog pohoda Hrvatskoj svečano okrunio 7. lipnja 2003. godine.

Božji obzori

Osvrnuvši se potom na naviješteni ulomak iz knjige Otkrivenja, biskup je podsjetio kako postoje sile protivne životu koje žele smrt. Sedmeroglavi zmaj ugrožava život djeteta koje se ima roditi, ali nas sveti pisac uvjerava da će pobijediti Žena koja se opredijelila za život, a ne zmaj koji je protiv života. Pozvao je nazočne da se ne prestraše protivnika života kojih ima u Hrvatskoj, nego neka se pridruže onima koji se u našoj domovini zalažu za život, u nadi da protuživotna sedmeroglava aždaja ni u Hrvatskoj neće pobijediti. Izrazio je uvjerenje da nazočni hodočasnici ne traže istinu o svojoj sudbini u tarot kartama, u talogu od kave ili na neki drugi praznovjerni način, nego je iščitavaju u Marijinu liku, i pred činjenicom njezine proslave na nebu zahvaljuju Bogu što je tako veličanstveno smislio i našu proslavu. Pozvao je hodočasnike da se molitvom obrate Mariji da im pomogne čvrsto vjerovati Bogu i surađivati s njegovim naumom o životu, te da nikome ne dopuste da im u duši zamrača Božje obzore.

Nakon popričesne molitve sredi-

štem Voćina uslijedila je procesija s likom Gospe Voćinske, praćena pjesmom i molitvom kojom su obitelji s brojnom djecom i drugi hodočasnici iskazivali odanost Isusovoj Majci. Po povratku u crkvu biskup je Antun predvodio čin povjere Isusovoj Majci i na kraju rekao da je ona ovom pobožnošću i procesijom poručila svim hodočasnici, a osobito obiteljima s brojnom djecom, da se ne boje jer nisu sami u nevoljama svoga života nego nad njima bdije ljubav koja je pobijedila smrt. Uslijedio je podnevni odmor i okrjepa hodočasnika koji su se zatim sabrali u prostorijama Hrvatskog doma u Voćinu nedaleko od svetišta, gdje je za obitelji s brojnom djecom održan prigodni program. Voditeljica Centra Požeške biskupije „Za život i obitelj“, Ana Matković, predstavila je sve što je Požeška biskupija nastojala činiti za brak i obitelj tijekom 20 godina svoga postojanja. Potom je progovorio biskup Antun rekavši, među ostalim, da su obitelji s brojnom djecom služiteljice života, Božje djelo te im je zahvalio za žrtvu koju svakodnevno prikazuju za svoju djecu. Rekao je da su supružnici u takvim obiteljima svojim bračnim životom, utemeljenim na sakramentu svete ženidbe, primjer drugima u Hrvatskoj kako treba surađivati s Bogom s obzirom na život. Kazao je da je ponosan na njih i da se raduje svakom susretu s njima na slavljenim krštenjima u njihovim župama, ali da se osobito raduje susretu s njima u Požegi na Euharistijskom kongresu. Skupina djece iz Pleternice u kratkom je skazanju predstavila važnost praštanja i pomirenja u obitelji. Sav program obogatila su svojim pjevanjem djeca iz Voćina, koje je svirač pratio Ksenija Mikulčić, tajnica biskupijskog Caritasa. Na završetku susreta Ivan Popić, ravnatelj biskupijskog Caritasa, zajedno je s bogoslovnima suradnicima uručio obiteljima s brojnom djecom novčani dar Požeške biskupije s pismom biskupa Antuna u kojem im on čestita svetkovinu Marijina uznesenja na nebo i poziva na Euharistijski kongres u Požegi.

PROSLAVA SV. ROKA – EUHARISTIJSKA POSTAJA VIROVITIČKOG DEKANATA

Nahranjeni Isusovim euharistijskim kruhom moćni smo živjeti za drugoga

Na blagdan sv. Roka, 16. kolovoza, vjernici istoimene virovitičke župe proslavili su svoga svetog zaštitnika, a ove godine, u pripravi za Treći biskupijski euharistijski kongres, pridružili su im se i hodočasnici iz župa Virovitičkog dekanata koji su tom prigodom proslavili svoju dekanatsku euharistijsku postaju. Svetu misu u crkvi sv. Roka predvodio je u biskup Antun Škvorčević u zajedništvu sa svećenicima Virovitičkog dekanata, na čelu s dekanom Pavlom Filipovićem te fra Rozom Brkićem, župnikom i gvardijanom i drugom braćom franjevcima. Biskup Antun je u uvodnoj riječi podsjetio nazočne da su se okupili proslaviti svetkovinu sv. Roka, zaštitnika virovitičke župe i grada, slaveći euharistijsko otajstvo u kojem vjerom prepoznajemo blizinu Isusove ljubavi na križu kojim je pobijedio smrt i u kojem Isus u to zajedništvo svoje pobjedničke ljubavi želi i nas uključiti. Poželio je da vjernicima danas srce bude slično srcu sv. Roka, osjetljivo za Boga i za čovjeka te da se po ovom slavlju priprave za veliku biskupijsku kongresnu misu u Požegi.

Korak prema nebu

Biskup je u homiliji podsjetio vjernike na čovjekovu potrebu da se izdigne iz sive svakidašnjice na viši razinu postojanja. Kazao je da nam Tobijin primjer u prvom čitanju, koga hvali anđeo, svjedoči o molitvi, postu, milostinji i pokapanju mrtvih kao djelima po kojima se uzdižemo u Božji svijet. Molitva je korak prema nebu i prema Bogu, nastavio je biskup, a postom i milostinjom pobjeđujemo svoju se-

bičnost, oslobađamo se od prikovanosti za ono što je prolazno i smrtno. U svjetlu današnjega evandeoskog ulomka, u kojem Isus poistovjećuje sebe s najmanjom braćom i poziva da gladna nahranimo, gola odjenemo, bolesna pohodimo, biskup je protumačio kako po djelima ljubavi i milosrđa prema našim bližnjima postajemo kao Otac. Rekao je kako je taj put slijedio sv. Rok ističući kako nam je i u našim hrvatskim prikovanostima za sitno, maleno, prolazno i smrtno potrebno njegove vjerničke odvažnosti. U kratkim crtama prikazao je svečev život spomenuvši da je on, odmjeravajući

kojim mu je putem ići, u jednom trenutku odlučio ostvarivati čovjeka po Isusovu modelu, u skladu s njegovom žrtvom ljubavi na križu. U svom umiranju za nas Isus Krist je uspostavio najsnažniju komunikaciju između nas i Boga, neba i zemlje, sadašnjosti i vječnosti, između naše smrtnosti i naše pobjede života, rekao je biskup. Naglasio je kako je Isus snagom svoga Duha uveo sv. Roka već u krštenju u komunikaciju s Bogom, koju je ostvario u zajedništvu Crkve, dišući u njoj Isusovim plućima, gledajući njegovim očima i koračajući njegovim koracima, a najviše od svega, ljubeći čovjeka Isusovim srcem.

Biskup se osvrnuo na nemoć ljudske komunikacije, počesto utemeljene na sebičnosti, koja je glavni razlog što mnogo toga ne ide dobro u našim obiteljima te dolazi do rastave braka, što je u politici i u gospodarstvu puno toga postalo sitno, usko i tijesno tako da sve više osjećamo kako se u tim koordinatama ne može živjeti. Spomenuo je kako su i suvremeni elektronički i drugi mediji zaraženi virusom sebičnosti te radi njih nerijetko ostajemo zarobljenicima vlastite nemoći i smrtnosti, o kojoj govori apostol Pavao u ulomku drugog čitanja. Podsjetio je na razinu komunikacije na koju nas uzdiže Bog snagom Isusove žrtve ljubavi. Sv. Rok je razumio da je Isusova ljubav s križa, moćnija od smrti, među nama trajno prisutna i trajno

Euharistijski kruh

Govoreći o ljubavi Isusa Krista prema njegovoj Crkvi, koju je sv. Rok iskazao i polaskom na hodočašće u Rim, kamo nije dospio da bi služio gubavcima, biskup je podsjetio da se on, oboljevši od gube, sklonio u šumu, gdje mu je neki lovački pas donosio kruh kojim se hranio. No dodao je da je čežnju njegova srca za vječnim životom mogao zasititi jedino euharistijski kruh koji mu je Krist davao služenjem Crkve. Uskrsl Gospodin ostvaruje zajedništvo Crkve upravo onda kada snagom svoga Duha

u svetoj misi obnavlja žrtvu svoje ljubavi i u pričesti nas hrani svojim „za nas“ do u smrt. Kazao je kako je s tim Isusovim „za nas“ nespojivo vjerničko suprotstavljanje jednih drugima, djelovanje jednih protiv drugih, protiv župnika, biskupa i drugih crkvenih službenika. Ako toga ima u politici i drugim razinama društvenog života, u Crkvi toga ne smije biti, zaključio je biskup. Nahranjen Isusovim kruhom u svetoj pričesti, istinski član Crkve moćan je živjeti za drugoga: za bračnog druga i članove obitelji, za susjeda koji je siromašan, za onoga koji je bolestan. Na taj način on već ovdje, na zemlji, postaje dionikom Isusove pobjede

nad zlom i smrću. Pozvao je nazočne da, hraneći se euharistijskim kruhom, budu zajedništvo ljudi koji su jedni za druge, po modelu Isusova „za nas“.

Nakon popričesne molitve središtem Virovitice razvila se euharistijska procesija s Presvetim Oltarskim Sakramentom koja je završila molitvom i blagoslovom u crkvi. Na svršetku slavlja biskup Antun zahvalio je župniku i drugoj braći franjevcima za organizaciju današnje proslave, a ostalim svećenicima i svim nazočnima za sudjelovanje na njemu poželjevši im da na Isusov način budu moćni jedni za druge.

U NOVSKOJ OTVORENA KATOLIČKA OSNOVNA ŠKOLA

Otvaranje katoličkih škola znak je jačanja demokracije u Hrvatskoj

Na prvi dan nove školske godine, 4. rujna, u nazočnosti biskupa Antuna Škvorčevića, predstojnika Ureda za katoličke škole Požeške biskupije, Ivice Žuljevića, ravnatelja četiriju katoličkih škola Požeške biskupije, provincijalne predstojnice hrvatske Družbe Kćeri Milosrđa s. M. Emile Barbarić, svećenika novljanskog dekanata, sisačko-moslavačkog župana Ive Žinića, gradonačelnika Novske Marina Piletića, pročelnika Upravnog odjela za prosvjetu, kulturu, šport Sisačko-moslavačke županije, Darijana Vlahova, učenika i njihovih roditelja te drugih gostiju, prigodnim programom u prostorima Srednje škole obilježen je početak djelovanja Katoličke osnovne škole u Novskoj.

Riječi pozdrava i dobrodošlice u ime domaćina nazočnima je uputila sestra Marija Jelena Krilić, članica Družbe Kćeri Milosrđa i prva ravnateljica novoosnovane škole. Ona je riječi zahvale i ohrabrenja uputila roditeljima i, naravno, tek upisanim prvašima.

Pri osnivanju Katoličke osnovne škole u Novskoj Požeškoj je biskupiji osobitu pomoć i otvorenu suradnju iskazao grad Novska. Radost zbog no-

voosnovane Katoličke škole posvjedočio je u svojoj prigodnoj riječi i gradonačelnik Piletić, naglasivši da je ona veliko bogatstvo za Novsku, ponosno istaknuvši kako je Novska sedmi grad u Hrvatskoj koji se može time pohvaliti. Svoju čestitku i riječ ohrabrenja uputio je i župan Žinić.

U ime osnivača, Požeške biskupije, biskup Antun Škvorčević rekao je roditeljima da se raduje što kroz upis svoje djece u Katoličku školu prihvaćaju da im u suradnji s Crkvom pruže cjelovit odgoj i obrazovanje u skladu s vlastitim vrijednosnim sustavom. Spomenuo je kako katolička škola nije vjerska, nego građanska škola, a naziv „katolička“ nije ideološki predznak, nego vrijednosni. Kazao je kako je otvaranje katoličkih škola znak da jača demokracija u Hrvatskoj i istaknuo: „Roditeljsko je pravo odgajati djecu u sustavu vrijednosti koje oni zastupaju. Vjerujem da će katolička škola pomoći demokratizaciji naše domovine u tom smislu da omogući roditeljima biti ono što jesu i da smiju to javno svjedočiti i kroz upis svoje djece u katoličku ili u neke druge škole.“ Dodao je da je posebnost ka-

PREDVEČERJE VELIKE GOSPE U NAJSTARIJEM BISKUPIJSKOM MARIJANSKOM SVETIŠTU

Živjeti po Božjem nacrtu o čovjeku

Biskup Antun Škvorčević pohađio je u predvečerje svetkovine Uznesenja Blažene Djevice Marije, 14. kolovoza, marijansko svetište Kloštar kod Slavonskog Kobaša i ondje na prostoru ispred crkve predvodio svečano euharistijsko slavlje. Pozdravljajući na početku brojne hodočasnike iz posavskog dijela Požeške biskupije i slavonsko-brodskog kraja, biskup je rekao da je osjetio kako je već u njihovu pokliku »Blažena ti što povjerova«, što su ga pjevali u zajedničkom pozdravu upućenom Gospi Kloštarskoj, progovorio njihovo hodočasničko srce koje večeras na vjekovnom tragu naših otaca i majki po Marijinu zagovoru želi biti zahvaćeno snagom Isusove pobjede nad smrću i posvjedočiti da njihova sudbina nisu nevolje, bolesti i siromaštvo, nego ona punina života koju Bog ostvaruje u njihovu biću, a u koju je uznesena Marija. Potaknuo ih je da joj večeras povjere sve svoje osobne, obiteljske i hrvatske nevolje, da ih ona povjeri svome Sinu Isusu Kristu i njegovoj pobjedi nad smrću, čijim je dionikom postala u svom uznesenju na nebo. Pozvao ih da se sjete svih naših poginulih branitelja i civila u ratu i svih drugih pokojnih, kao i onih na čijim grobovima ovdje stoje. Na poseban način je pozdravio novoimenovanog župnika slavonskokobaške župe i voditelja kloštarskog svetišta, Gorana Kovačevića, dosadašnjeg župnika u Davoru, kao i trojicu novih župnika u još tri župe Novokapelačkog dekanata: u Starom Petrovom Selu, Brodskom Stupniku i Lužanima preporučivši njih i sve druge svećenike naše Biskupije u molitve.

Božji nacrt

U homiliji biskup Antun je rekao da nam svetkovina uznesenja Mariji-

na na nebo stavlja pred oči Mariju, ženu koja je uspjela ostvariti vrhunac ljudskog postojanja i doći do one razine na kojoj je njezin proslavljeni uskrslu Sin Isus, pobjednik nad smrću. Kazao je kako je s tom svetkovinom povezano izazovno pitanje: po kojem konceptu nastojimo danas u Hrvatskoj ostvarivati čovjeka i kojim putem želimo postati veliki ljudi, stići do punine života, do smisla. Spomenuo je nazočnima da u njihov nacrt života zacijelo pripada sve ono što je Bog za njih predvidio kad ih je stvorio. U taj Božji nacrt, nastavio je biskup, upisana je i potreba da si kroz gospodarsku djelatnost priskrbimo svagdanji kruh i što bolji materijalni standard. Ustvrdio je kako je naše tijelo dragocjeno jer ga je Bog stvorio, i zato ga moramo poštivati, njegovati i hraniti, ali da ne smijemo sebe svesti isključivo na tu razinu postojanja, jer je svaki od nas jedinstvena i neponovljiva osoba, neuhvatljiva dubina, otvorenost za neizmjeru i vječno, mi smo duhovna bića, i na razini naše slobode određuje se naša sudbina. Naglasio je da naša tjelesnost treba biti u službi jedinstvenosti i neponovljivosti osobe, kojoj je Bog naumio dodijeliti vječnu proslavu kao Mariji. Jesmo li se možda zanemarili u dimenzijama našega duhovnog bića, što zapravo danas u našem osobnom, obiteljskom i javnom životu znače stvarnosti kao što je srce i savjest, upitao je biskup hodočasnike. Podsjetio ih je da je savjest naše duhovno osjetilo, koje je u nas utisnuo Bog, kako bi nas osposobio da razlikujemo zlo od dobra, da se u svojoj slobodi opredijelimo za čestitost kao put u sretnu vječnost. Pozvao je nazočne da svakoga dana osluškuju svoju dobro oblikovanu savjest, kojoj nije mjerilo ono što drugi govore i rade, nego ono što Bog kroz taj svoj glas od njih traži.

Najveći svemirski događaj

Istaknuo je da nam Marija pruža primjer velike nutarnje osjetljivosti za Boga i slobode koja se opredjeljuje biti suradnikom na ostvarivanju njegovih nauma. U sabranosti svoga srca čula je i razumjela da Bog od nje očekuje da bude Božja suradnica u najvećem svemirskom događaju utjelovljenja druge božanske osobe, koja je preuzela ljudsko smrtno tijelo kako bi pobijedila njegovu ranjenost zlom i smrću. Biskup je spomenuo kako su Mariji pret hodili brojni ljudi, u povijesti staroga svijeta, velike osjetljivosti za Boga, a među kojima je bio i kralj David, kako nam svjedoči današnje prvo čitanje iz Prve knjige Ljetopisa. On je shvatio da će se, ako Bog bude prisutan u podanicima koji nastoje živjeti po njegovu konceptu, u njegovu kraljevstvu izgrađivati Božji svijet u kojem ljudi neće biti izgubljena bića, nego uspostavljena u dostojanstvo, usmjerena k vječnoj slavi. Biskup je pozvao hodočasnike neka ne dopuste da ih itko pokoleba ili zavede da svoj život grade po nekim kratkoročnim ljudskim konceptima koji im se nameću putem

suremenih medija, nego po Božjem naumu, zapisanom u Svetom pismu, a vrhunac ostvarenja mu je Isus Krist i njegova ljubav kojom je pobijedio smrt. Budu li svakodnevno uzimali u ruke i čitali Sveto pismo, otkrivali u njemu Božje naume i slijedili ih, kazao je, i u njihovu životu će se ostvarivati ono blaženstvo koje je Isus u današnjem evangeoskom ulomku obe-

ćao onima koji slušaju Riječ Božju i po njoj žive, među kojima je prva Marija. Dodao je kako je Marija blažena i zbog toga što je, po riječi žene iz današnjeg evanđelja, u svojoj utrobi nosila Sina vječnoga Oca te da joj i mi postajemo slični, bogonosci, kad slavimo svetu misu i u svetoj pričesti na sakramentalan način primamo njegovo žrtvovano i proslavljeno tijelo, koje je Marija začela po Duhu Svetom i rodila u betlehmskoj štalici.

Tu istinu, nastavio je biskup, želimo si na osobit način posvjestiti slavljem Biskupijskog euharistijskog kongresa idućega 24. rujna u Požegi o dvadesetoj obljetnici postojanja naše Požeške biskupije i na taj način očitovati sebi i svijetu koliko je Isus Krist moćan kad u svetoj pričesti uđe u nas i kad po djelu njegova položenog tijela i prolivene krvi postanemo dionicima njegove pobjede nad smrću. Pozvao je nazočne da se ove jubilejske godine oduševu Božjim konceptom o čovjeku, koji je Marijinom suradnjom ostvaren u Isusu Kristu, i da zamole Mariju da ih pouči kako da se večeras obnove u toj Božjoj istini o njima, da se u vjeri još snažnije otvore Bogu i dopuste mu da i u njima ostvari ono što je izveo u Mariji, da njihovu raspadljivost obuče u neraspadljivost, kako veli apostol Pavao u ulomku drugog čitanja. Također ih je pozvao na molitvu kako u našem osobnom, obiteljskom i javnom životu ne bi prevladala sebičnost pojedinca ili interesnih skupina. Zamolio je na kraju Isusovu Majku da svojim zagovorom prati sve hodočasnike, naše obitelji i našu domovinu da opredijeljeni za život po Božjem naumu u Isusu Kristu budu sretni i blagoslovljeni.

Nakon popričesne molitve uslijedila je procesija sa zavjetnom slikom Gospe Kloštarske.

EUHARISTIJSKA POSTAJA VJEROUČITELJA POŽEŠKE BISKUPIJE

Pričest nas izgrađuje u zajedništvo tijela Kristova

U Požegi je 28. kolovoza održan susret svih vjeroučitelja i odgojiteljica u vjeri Požeške biskupije pred početak nove školske i vjeronaučne godine i u pripravi za Treći biskupijski euharistijski kongres. Susret je započeo svetom misom koju je u crkvi sv. Lovre predvodio biskup Antun Škvorčević. Biskup je na početku podsjetio da danas slavimo spomendan svetog Augustina koji je, nakon što mu je Bog prosvjetlio pamet i dotaknuo srce, razumio tko je on u Bogu i što je njegovo poslanje. Pozvao je vjeroučitelje da i oni danas, zajedno sa sv. Augustinom, zamole Boga da i njima udijeli jasnoću vjere s obzirom na njihovo vjeroučiteljsko poslanje. Naglasio je kako je školska godina koju započinjemo posebna jer se odvija o 20. obljetnici uspostave Požeške biskupije, koju ćemo proslaviti Trećim biskupijskim euharistijskim kongresom. Rekao je da je to eklezijalni događaj jer se na Kongresu okuplja naša mjesna Crkva u svim slojevima vjernika, među kojima su i vjeroučitelji, kako bi se očitovale i ostvarile one što Crkva jest po Isusovu djelu ljubavi na križu koji slavimo u velikoj biskupijskoj svetoj misi.

Ne biti prijetvoran

U homiliji biskup se osvrnuo na Isusove riječi iz današnjega evangeoskog ulomka, u kojem on farizeje i pismoznance naziva licemjerima i slijepim budalama, a koje našem zapadnjačkom uhu zvuče vrlo grubo, te je istaknuo njegovo značenje u kontekstu istočnjačkog načina izražavanja. Rekao je da riječ »licemjer« označava čovjeka »čije lice nema nutarnju mjeru srca« i koji izva-

na na svom licu glumi da je u njegovoj nutрини sve dobro i lijepo. Kazao je da sadržaj riječi »licemjerje« možda jasnije izražava termin »prijetvornost« jer ukazuje na pretvaranje s obzirom na ono što čovjek uistinu jest u svojoj nutрини. Licemjerje, odnosno prijetvornost, najbolje se pobjeđuje krepostima iskrenosti i poniznosti. Iskrenost pročišćava našu nutrinu i pomaže da se mjerimo Božjim mjerilima, a poniznost otvara mogućnost da uvidimo kako ne možemo postati moćna bića vlastitim snagama, nego samo uz Božju pomoć. Rekao je kako osobito značenje ima činjenica što su upravo farizeji i pismoznanci, dakle najškolovalaniji i najstručniji ljudi, bili prijetvorni. Zbog toga su riječi »farizej« i »farizejizam« dobile negativan prizvuk. Podsjetio je da smo u današnjem evangeoskom ulomku čuli samo tri Isusova prijekora farizejima, a da ih je sveukupno sedam. Budući da broj sedam u Bibliji označava puninu, znači da su farizeji i dosegli visok stupanj ljudske nemoći, zaključio je biskup. Podsjetio je vjeroučitelje da se i u njihovu životu – možda i neopazice – može dogoditi prijetvornost, napose ako kao stručnjaci na katehetsko-pedagoškom području prenose djeci i mladima određeno vjersko znanje, a ne žive u skladu s time. Kazao je kako uvijek trebaju imati na pameti da je Isus Krist platio račun za sve ono što je u nama slabo, prolazno, pokvareno i smrtno te da se zbog toga pred njim niti pred ikim drugim ne trebamo pretvarati, nego biti ono što jesmo – slabi i grješni ljudi koji se takvima priznaju i u ispovjedaonici i izvan nje te otvaraju njegovu milosrđu koje ih čini velikima.

Napajanje Božjom snagom

U nastojanju oko odupiranja prijetvornosti biskup je stavio vjeroučiteljima na srce ono što je sv. Pavao preporučio Solunjanima u ulomku današnjega drugog čitanja: da se neprestano napajaju Božjom snagom po djelotvornoj vjeri, svjedočkoj ljubavi i postojanoj nadi. Predstavio im je primjer sv. Augustina koji je od čovjeka zalutala srca postao gorljivi svjedok iskustva pobjede nad zlom u Isusu Kristu putem obraćanja koje se dogodilo ponajprije po molitvama i suzama njegove majke sv. Monike, žene djelatne vjere, svjedočke ljubavi i ustrajne nepokolebljive nade. Pozvao je vjeroučitelje da budu molitelji jedni za druge jer smo mnogo jači kad molimo za druge. Još je upozorio kako sv. Pavao tumači Solunjanima da nije prema njima nastupio samo riječju, nego i u snazi Duha, to jest svjedočanstvom života, podsjetivši vjeroučitelje da njihovo poslanje ne smije biti propaganda za Isusa Krista jer njemu to ne treba, već svjedočanstvo života njegovih učenika iz kojeg on progovara i očituje moć svoga križa. Ljudski gledano, nastavio je biskup, križ je nemoć i patnja, ali je to način na koji je Bog očitovao svoju moć do te mjere da je pobijedio i samu smrt.

Podsjećajući vjeroučitelje na 20. obljetnicu Požeške biskupije, koju je utemeljio sv. Ivan Pavao II., upitao ih je kako su se ugradili u svoju mjesnu Crkvu, imaju li u sebi žara djelotvorne vjere, svjedočke ljubavi i ustrajne nade. Kazao im je da se taj žar raspiruje napose u slavlju svete mise. Ukazao je na značenje koje za njih ima sveta misa u župi, gdje imaju

vjeronauk u školi, u crkvi u koju dolaze i njihovi vjeroučenici jer im tako svjedoče od čega žive. Protumačio im je vjeru koju je sv. Augustin ispovijedao o svetoj misi tvrdeći da kad god blagujemo euharistijsko tijelo Kristovo, ne pretvaramo mi Krista u sebe, nego on nas u sebe, u svoje mistično tijelo. U pričesti se, nastavio je biskup tumačiti Augustinovu misao, događa svojevrsna pretvorba – mi obično kažemo da je pretvorba onaj čin u misi kad se kruh pretvara u Kristovo tijelo – jer mi postajemo ono što blagujemo: u pričesti primamo euharistijsko tijelo Kristovo i postajemo eklezijalno, odnosno crkveno zajedništvo tijela Kristova. Također je potaknuo vjeroučitelje da ne budu ravnodušni za sve drugo što se događa u Crkvi, čiji su članovi, primjerice za događaje po kojima izgrađuju svoju kršćansku kulturu. Progovorio im je i o značenju Trećega biskupijskog euharistijskog kongresa te ih pozvao da na njega povedu i svoje vjeroučenike, da im to bude svojevrsni izvanškolski sat vjeronauka na kojem će biti dionicima očitovanja i ostvarenja požeške mjesne Crkve po zajedničkom euharistijskom slavlju predstavnika iz svih njezinih župa. Poručio je vjeroučiteljima da je to prigoda u kojoj će posvjedočiti koliko vole Isusovu Crkvu koja se ostvaruje u njihovoj mjesnoj Crkvi.

Na svršetku svete mise uslijedilo je klanjanje pred Presvetim Oltarskim Sakramentom. Zatim su vjeroučiteljima i odgajateljicama u vjeri podijeljeni kanonski mandati.

SPOMEN NA UBIJENE CIVILE U ČETEKOVCU, ČOJUGU I BALINCIMA

Poginule promatrati u svjetlu Isusove žrtve za nas i njegove pobjede nad smrću

Isus u današnjem evanđelju naviješta na putu u Jeruzalem da će ondje podnijeti muku i smrt, što znači da se i on poput proroka Jeremije suočio sa stanjem naše ljudske zahvaćenosti zlom i smrću. On je slobodnim i dragovoljnim prihvaćanjem muke i smrti oduzeo zlu njegovu moć, što Petar, i sâm ranjen negativnošću, zlom i sebičnošću nije mogao razumjeti.

Na 26. obljetnicu ubojstva 24 civilnih žrtava iz Četekovca, Čojluga i Balinaca, u nedjelju 3. rujna biskup Antun Škvorčević pohodio je Mikleuš, nedaleko od spomenutih mjesta u Župi Nova Bukovica, te u tamošnjoj crkvi sv. Terezije Avilske predvodio misno spomen-slavlje u koncelecijaciji s domaćim župnikom Mariom Matijevićem te drugim svećenicima iz Slatinskog dekanata na čelu s dekanom Mladenom Štivinom. Pozdravljajući svećenike, vjernike, među kojima je bila i rodbina poginulih, te načelnike mikleuške i novobukovičke općine, biskup je rekao da nas ono što se prije 26 godina ovdje dogodilo ispunja tugom, da naše ljudsko sjećanje s vremenom blijedi, ali je naglasio da Bog pamti žrtvu nedužno ubijenih civila onom Isusovom ljubavlju koja je pobijedila smrt. Rekao je da se u ovoj svetoj misi pridružujemo tom Božjem pamćenju sa zahvalnošću što je njihova žrtva našla smisao u Božjoj pobjedi nad smrću.

Što donosi nesreću?

U homiliji biskup je pošao od Isusova prigovora Petru u današnjem evanđeoskom ulomku kako mu nije na pameti ono što je Božje jer se suprotstavio Isusovoj najavi da će biti ubijen u Jeruzalemu. Štoviše, izrekao mu je

najgrublju riječ: „Nosi se od mene Sotono!“ Biskup je ustvrdio da je Sotona suprotnost Bogu i Božji protivnik. U događaju prije 26 godina u kojem su ubijene 24 osobe progovorilo je mnogo toga što nije bilo Božje, naprotiv, što je bilo zlo, razarajuće, ubojito i mi iz vjere znamo da je to bilo djelo Zloga. Rekao je da smo u prvom čitanju čuli Jeremijine predivne osobne i duboko osjećajne autobiografske riječi koje svjedoče da je on dobro shvaćao kako u svijetu trajno postoji velika suprotnost između onoga što je Božje i onoga što je od Zloga. On je pozivao svoje suvremenike da žive po Božjem naumu, a ne po strategijama zla koje narodu donose osobnu nesreću. Međutim, oni ga nisu poslušali, već su se oštro obrušili na njega i tražili su načina kako da ga ubiju, da više ne moraju slušati govor o Božjim naumima. Rekao je da se prorok Jeremija osjetio prevarenim od Boga jer je zbog vršenja proročkog poslanja postao žrtva zla i doveo svoj život u opasnost. Međutim, nastavio je biskup, prorok nije ostao nemoćan pred zlom jer, unatoč svim poteškoćama i pogibeljima, nije prestao biti na Božjoj strani, uvjeren, ako i bude ubijen, da zadnju riječ nad njim neće imati zlo, nego Bog koji je jači od zla i kojemu je on povjerio svoju sudbinu.

Isus u današnjem evanđelju naviješta na putu u Jeruzalem da će ondje podnijeti muku i smrt, što znači da se i on poput proroka Jeremije suočio sa stanjem naše ljudske zahvaćenosti zlom i smrću. On je slobodnim i dragovoljnim prihvaćanjem muke i smrti oduzeo zlu njegovu moć, što Petar, i sâm ranjen negativnošću, zlom i sebičnošću nije mogao razumjeti.

Odreknuća od sebe samoga

Potom je biskup upozorio da nas Isus u današnjem evanđelju upućuje na lijek za našu ranjenost zlom i smrću putem odreknuća od samih sebe. To znači nastojati, uz Božju pomoć, odreći se svoje sebičnosti, zarobljenosti ovisnostima o zlim navikama te tako u braku i obitelji, politici i gospodarstvu, kao i na drugim razinama, križnim putem pobjeđivati zlo koje nas usmrćuje na razini duha. U utjelovljenju, podsjetio je biskup, Isus Krist se na neki način odrekao svoga božanstva, o čemu je na osobito snažan način progovorio sv. Pavao u Poslanici Filipljanima. Pozvao je nazočne da svoju slobodu ne povjere ni televiziji, pa se ravnaju kako ona kaže; niti susjedima, koji su možda zlonamjerni, nego da, opredjeljujući se za dobro, umiru zlu. Upozorio je da nam u Hrvatskoj neće koristiti napredak i moć na gospodarskom i nekim drugim područjima društvenog života ako ostanemo nemoćni duhom, zarobljeni sebičnošću, podjelama i sukobima.

Biskup je spomenuo kako i nedužno ubijenim osobama, kojih se danas spominjemo, možemo pristupiti s osjećajima mržnje na njihove ubojice te se na taj način svrstati među one kojima nije na pameti Božje. Dodao je da se praštanjem odričemo sebe u di-

menzijama sebičnosti, uzimamo svoj križ, idemo za Isusom i postajemo s njim pobjednici. Pozvao je nazočne da o poginulima razmišljaju s Božjih polazišta, kojima je doduše zlo oduzelo zemaljski, fizički život, ali nije moglo ubiti jedinstvenu i neponovljivu osobu, čiju je žrtvu života Bog primio kao sebedarje i ugradio je u svoju vječnost. Svatko tko se žrtvuje u obitelji, politici, gospodarstvu ili drugdje, odriče se sebe, ali ne umire da bi nestao, nego da bi pobijedio, ustvrdio je biskup. Pozvao je nazočne da naše poginule ne gledaju našim ljudskim pogledom koji je ranjen zlom, nego da ih gledaju optikom Isusove žrtve za nas i njegove pobjede nad smrću. Gdje god se umire za nekoga ili za neku vrijednost, to nisu besmislene smrti, nego žrtve ugrađene u pobjedu života. Potaknuo je nazočne da se na ovom spomen-slavlju pročiste u svojim srcima i mislima tako da im bude na pameti ono što je Božje. Završavajući homiliju, uputio je Isusu Kristu molitvu da svojom moći i snagom uđe u živote i žrtvu dvadeset četvero poginulih ljudi kojih se spominjemo, ali i u živote i žrtvu nas živih kako bismo bili moćni oduprijeti se zlu, odreći se sebe, prihvatiti svoj križ i ići do uskrsne pobjede u vječnoj proslavi.

Na koncu misnog slavlja biskup je nazočnoj rodbini poginulih žrtava iz Četekovca, Balinaca i Čojluga izrazio vjerničko suosjećanje rekavši da smo ih još jedanput povjerali onoj Božjoj ljubavi koja je progovorila Isusovom pobjedničkom snagom na križu, u uvjerenju da zlo nad njima nema zadnju riječ i da su i oni s Kristom postali pobjednici.

PROSLAVA SV. KLARE KOD POŽEŠKIH KLARISA

Biti danas tražitelji lica Isusova

Na blagdan sv. Klare, 11. kolovoza, biskup Antun Škvorčević pohodio je samostan sv. Klare u Požegi i u samostanskoj crkvi predvodio misno slavlje. S njim su koncelebrirali dijecezanski i redovnički svećenici iz grada Požege i drugi prijatelji sestara klarisa.

naumu. Kazao je da Klara nije prezirala materijalnu stvarnost jer je i nju Bog stvorio, ali se nije dala njome zarobiti, pronašla je ars vivendi i cijelog života nastojala što savršenije živjeti evanđeosko siromaštvo. Klarino siromaštvo, zaključio je, bila je sloboda od navezanosti na materijalna dobra, kako bi mogla biti potpuno Isusova.

Vječno dobro

Biskup je spomenuo da o toj slobodi na svoj način govori i današnje prvo čitanje iz Knjige proroka Hošee, koje predstavlja Božju namjeru da Izrael povede svoju zaručnicu u pustinju gdje će progovoriti njezinu srcu. Pojasnio je da je ovdje pustinja metafora za stanje u kojem čovjek nema ništa drugo na što bi se mogao osloniti, nego jedino Boga, odnosno da je u pustinji svoga života bez Boga čovjek izgubljen i bježi. Podsjetio je da su mnogi ljudi, među njima u novije doba i Charles de Foucauld, odlazili u pustinju da bi u njoj pronašli Božju blizinu i ondje mu služili. Biskup je pozvao nazočne da ispituju i provjere kako pristupaju vremenitim dobrima, pronalaze li evanđeosku mjeru po kojoj se njima tako služe da im Bog ostane prva i najvažnija stvarnost te u sjedenju s njime postignu vječna dobra, svoje vrhunsko ostvarenje i smisao.

Istaknuo je važnost tvrdnje sv. Pavla u naviještenom ulomku iz Druge poslanice Korinćanima da Bog vjerom svijetli u našim srcima i pomaže nam da na licu Kristovu promatramo slavu Božju. Podsjetio je kako smo u suvremenoj civilizaciji na svoj način zarobljeni televizijskim i kompjutorskim ekranima, gledamo ono što možemo postati po nekim ljudskim, pokatkad nedobronamjernim strategijama koje nerijetko ponižavaju čovjeka i ispražnjuju mu dušu, ostavljaju nas na površini, a da razmatranjem Kristova lica i otkrivanju na njemu Slavu Božju, puninu života ostvarenu za čovjeka u njegovoj muci i smrti, postajemo dionicima Božjeg projekta o nama. Posvjedočio je kako ga uvijek impresionira kad se u bazilici sv. Petra u Rimu prisjeti relikvije Veronikina rupca u kojem

je ostalo utisnuto Isusovo lice i kako je pjesnik Dante zamijetio da vjernici iz Hrvatske, koji su u Rim hodočastili jubilejske 1300. godine, s nekom posebnom čežnjom gledaju tu relikviju i govore: »Gospodine Isuse, takvo li je bilo lice tvoje«. Istaknuo je kako je važno da Hrvati i danas ostanu bogotražitelji, tražitelji lica Isusova, i da u njemu otkrivaju svoju istinu i pronalaze svoju sudbinu.

Govoreći o konkretnim načinima kojima svi mi poput Klare možemo promatrati lice Isusovo, biskup je kazao da to najbolje činimo kad slušamo Božju riječ i o njoj razmišljamo, a osobito kad sudjelujemo u Isusovoj žrtvi na križu, koju on na oltaru obnavlja u svakoj svetoj misi, i kad u pričesti postajemo dionicima slave Božje, to jest punine samoga Božjeg života. Spomenuo je kako Isus u današnjem evanđeoskom ulomku naše jedinstvo sa sobom pojašnjava slikom trsa i loze istaknuvši da smo po svetom krštenju ucijepljeni u njega. On nas, nastavio je, po drugim svetim sakramentima, napose euharistiji, ispunja svojom ljubavlju po kojoj on ostaje u nama i mi u njemu, hrani nas za život vječni. Biskup je ustvrdio da su sestre klarise u Požegi, po uzoru na svoju svetu Majku, napustile svoju obitelj, odrekle se bogatstva da bi poput nje bile posvema slobodne za Isusa Krista, svaki dan mogle promatrati njegovo lice i u njemu pronalaziti snagu i smisao života, koji jedini može dati on koji je iz ljubavi za nas umro na križu. Poželio je da i njima otajstvo euharistije koje svakodnevno slave i kojem se klanjaju bude snaga – kao što je bilo sv. Klari. Zamolio ih je da svojom molitvom trajno prate naše bogoslove i svećenike kako bi ostali vjerni Isusu Kristu.

Na koncu misnog slavlja biskup je sestrama klarisama zahvalio za njihovo služenje, molitvu i žrtvu, napose za svećenike. Čestitao im je svetkovinu sv. majke Klare, a sestri Klari Lisac čestitao imendan.

PROSLAVA ROĐENJA MARIJINA U KUTJEVU

Oni koji se hrane Isusovom ljubavlju s križa nikada nisu iznutra prazni

Isus, sin Marijin, ostao je na sakramentalni način u svetoj misi trajno prisutan među nama i ispunja nas svojom ljubavlju. U svijetu u kojem radom nastojimo steći materijalna dobra, trajno smo u opasnosti iznutra ostati praznima. Međutim, ako u naše srce uđe ona ljubav koja pobjeđuje i smrt, bit će ispunjeno onim za čim iskonski čezne.

Na blagdan Rođenja BDM, 8. rujna, središnje euharistijsko slavlje u 11.00 sati u starodrevnom marijanskom svetištu u Kutjevu predvodio je biskup Antun Škvorčević. Na početku biskup je rekao da je Isusova majka tijekom stoljeća ovdje, po liku Gospe Kutjevske, okupljala ljude oko Isusova otajstva muke smrti i uskrsnuća koje slavimo u svetoj misi i da je po tom otajstvu Bog ulazio u sudbine nas ljudi i pobjeđivao naše nemoći. Ustvrdio je da Ona s istim raspoloženjem želi da hodočasnici i danas otvore svoja srca njezinu sinu Isusu Kristu te On, po žrtvi svoje ljubavi s križa koju obnavlja i u ovoj svetoj misi, pobijedi u njima ono što je nemoćno. Pozvao ih je da Mariji iskažu zahvalnost za to njezino majčinsko služenje i u ovom svetištu te se u pripravi za Treći

gradića Betlehema izvesti Onoga koji će ostvariti njegov naum s ljudima, po ženi koja ima roditi. Rekao je da je Marija živjela u konkretnim ljudskim situacijama svoga doba i vjerojatno nije puno razumjela što želi svojim inicijativama postići kralj Herod ili car u Rimu, ali se pitala što ona može s Bogom ostvariti i na taj način ta je jednostavna nazaretska djevojka postala najboljom Božjom sugovornicom među ondašnjim ljudima o njegovu najvećem naumu: da se njegov vječni Sin utjelovi u vremenu i postane čovjekom iz njezina majčinskog krila i tako ostvari ono najvažnije za nas ljude - da umre za nas na križu. Dok nas neki uče i uvjeravaju da je Bog neko daleko biće koje sa svog dalekog neba samo vreba da nas kazni, mi smo u Marijinoj školi naučili da Bog voli čovjeka i da je svoju ljubav prema čovjeku posvjedočio na Isusovu križu. Isus, sin Marijin, ostao je na sakramentalni način u svetoj misi trajno prisutan među nama i ispunja nas svojom ljubavlju. U svijetu u kojem radom nastojimo steći materijalna dobra, upozorio je biskup, trajno smo u opasnosti iznutra ostati praznima. Međutim, ako u naše srce uđe ona ljubav koja pobjeđuje i smrt, bit će ispunjeno onim za čim iskonski čezne. Potkriepio je to primjerom iz svakodnevice: kad majka, otac, djed, baka i drugi iskazuju djetetu ljubav, ono po njoj postaje sretno, a ne po onome što ima u rukama. Ono zna da je skrojeno, ne na mjeru igračke koju mu dajemo u ruke, nego na mjeru srca u kojem se događa najljepše i najveće.

Bog voli čovjeka

U homiliji je biskup nazočnima čestitao svetkovinu Rođenja Blažene Djevice Marije, a vjernicima kutjevačke Župe, na čelu sa župnikom Marijanom Đukićem, svetkovinu njihove Zaštitnice te gradonačelniku i svim građanima grada Kutjeva Dan grada. Kazao je kako događaji u našoj svakodnevici, kao što su klimatske nepogode ovih dana u nas i u svijetu (uragani koji haraju Americi i razorno brišu sve pred sobom), odnosno okolnosti oko nas - jasenovačka ploča, politika, gospodarstvo i drugo stavljaju u opasnost da polazišta našeg razmišljanja i opredjeljivanja o životu ostanu ograničena na ovozemaljsko. Istaknuo je da nas naviještena Božja Riječ uči gledati svijet i nas same s Božjih polazišta. Spomenuo je kako u prvom čitanju prorok Mihej, promatrajući svoj narod Božjim pogledom, tumači da će usred ljudski stvorenih gubitničkih stanja Bog iz malog i beznačajnog

Živjeti za drugoga

Povezujući to s Pavlovom tvrdnjom, u ulomku drugog čitanja iz Poslani-

ce Rimljanima, da Bog u svemu na dobro surađuje s onima koji ga ljube, biskup je poručio nazočnima da Bog, koji je u Isusu Kristu posvjedočio da voli čovjeka do u smrt, i njih želi ispuniti svojom ljubavlju, da i oni mogu ljubiti kao on, živjeti za drugoga. To se događa u svetoj misi gdje uskrslu Gospodin obnavlja svoju pobjedničku žrtvu ljubavi te nas u svetoj pričesti ispunja njezinom snagom. Rekao je da Marija, koja se uključila u Božji dinamizam vječnosti, želi da i oni budu njegovi dionici. Oni koji su se hranili Isusovom ljubavlju s križa u svetoj misi i u svetoj pričesti, nikada nisu iznutra ostali prazni ili zapali u besmisao jer je u njima bdjela Isusova ljubav jača od smrti.

Podsjetio je nazočne da ćemo se na Euharistijskom kongresu 24. rujna u Požezi sabrati iz svih naših župa kako bismo zajednički Bogu i jedni drugima posvjedočili od čega na koncu živimo, u što smo položili svoju sudbinu i da svoju vječnost želimo pronaći u onoj ljubavi koja je za nas išla u smrt, a u svetoj euharistiji ostala s nama na putu. Rekao je još da danas na ovom hodočašću želimo s Isusovom Majkom zahvaliti Bogu što je smislio strategiju pobjede nad smrću u Isusovoj ljubavi na križu, zahvaliti mu što ta strategija nije ostala u prošlosti, nego je i danas na djelu po euharistijskom otajstvu. Zato ono zadnje što vjernik na svršetku zemaljskog života treba učiniti jest primiti svetu pričest, odnosno popudbinu (lat. viaticum). Kao što putnik tijekom putovanja mora uzimati hranu kako bi stigao na odredište, tako i mi ne možemo prijeći granicu smrti bez prave hrane, odnosno bez svete pričesti. Podsjetio je nazočne da su kršćani u prvim vremenima svetu pričest nazivali lijekom besmrtnosti. Rekao je da mi po liječnikovu receptu kupujemo lijekove da pobijedimo bolest, ali nema ljudskog lijeka kojim možemo pobijediti smrt. Pozvao je nazočne da se zagriju za Božji naum o nama, da ova naša Hrvatska ne bude izgrađivana samo po nečemu materijalnome oko nas, nego po onome što Bog izgrađuje u nama jer to traje za vječnost.

Završavajući homiliju, uputio je Isusovoj Majci molitvu da pomogne hodočasnici biti žarkima za ono što Krist ostvaruje za njih u euharistijskom otajstvu. Zaželio im je puno radosti na putu s Marijom te da u toj radosti stignu u Požegu na Euharistijski kongres.

BISKUP POHODIO PROGNAHIKE U KOVAČEVCU UOČI BLAGDANA SV. LOVRE

Patnja i trpljenje nemaju smisla ni rješenja izvan Isusa Krista

Uoči blagdana sv. Lovre, đakona i mučenika, zaštitnika Požeške biskupije i njezina Caritasa, biskup Antun Škvorčević je kao i prijašnjih godina, 9. Kolovoza, pohodio prognaničko naselje u Kovačevcu i ondje slavio svetu misu. S njim su koncelebrirali Perica Matanović, župnik novogradiške Župe Bezgriješnog Začeca BDM, i Ivan Popić, ravnatelj Caritasa Požeške biskupije. Na početku je biskup pozdravio sve nazočne, podsjetio ih na sutrašnji blagdan sv. Lovre i naglasio kako će se na svečanom euharistijskom slavlju u Požezi toga dana održati euharistijska postaja Caritasovih djelatnika. Posvjedočio im je da je i ove godine prije blagdana sv. Lovre želio biti s njima kako bi ih po otajstvu svete mise sa svim teretima i mukama njihova postojanja uključio u zajedništvo duhovnih dobara požeške mjesne Crkve. Podsjetio ih je da Crkva danas slavi blagdan sv. Edith Stein, Židovke koja je postala katolkinjom, kasnije redovnica karmelićanka po imenu Terezija Benedikta od Križa koju su nacisti u vrijeme Drugoga svjetskog rata prognali u Auschwitz i ondje ubili u plinskoj komori. Rekao je kako je ona, kao i sv. Lovro, umjela u patnji ostati sjedinjena s Isusom Kristom, kako je u njemu pronašla smisao svoga trpljenja te s njim postala pobjednicom.

Nazočnih vjernika koji bi željeli ostati u naselju Kovačevac, premda su u njemu uvjeti više nego skromni, umjesto premjestiti se u Glinu, kako se priča. To nezadovoljstvo biskup je protumačio kao Božji zov na onu puninu života koju nam je podario u Isusu Kristu. Na temelju naviještene Božje riječi kazao je prognanicima da s njima nisu nešto naumili samo ljudi, nego da postoji i Božji naum o njima. Tumačeći ulomak iz Knjige brojeva naviješten u prvom čitanju, u kojem se opisuje kako je Bog, nakon što je oslobodio Židove iz egipatskog sužanštva, poveo ih pustinjom prema Kanaanu, obećanoj zemlji, ne da ih pustinjским nevoljama ponizi, nego uvjeri kako su u konačnici ovisni o njemu. Govoreći o evandeoskom ulomku, u kojem je opisano kako je Isusu pristupila neka žena iz Kanaana, strankinja koja mu vjeruje i postiže čudesno ozdravljenje svoje kćeri, biskup je ustvrdio

da je Bog htio u bezbožni i nevjerni Kanaan dovesti svoj vjerni narod, ali da se pokazalo kako taj njegov narod baš i ne vjeruje. Naime, pred samim ulaskom u Obećanu zemlju narod se obeshrabrio i htio odustati kad je od izvidnika, što ih je Mojsije prethodno onamo poslao, saznao da su ljudi koji ondje žive pravi gorostasi i uz to dobro naoružani. Rekao je da se Bog rastužio nad narodom koji mu nije povjerovao da može zaposjesti zemlju koju mu je on obećao. Ipak, naglasio je biskup, bilo je među njima i onih koji su ostali vjerni Božjem obećanju - Kaleb i Jošua, sin Nunov. Njima se na svoj način pridružila žena Kanaanka iz današnjega evandeoskog ulomka koja je svojom vjerom ušla u zemlju obećanja, kraljevstvo nebesko, kojem je Kanaan bio predznak, a u koje nas je uveo Isus svojom mukom i smrću, ljubavlju koja pobjeđuje.

Prolaznost i smrt

Primijenivši Božju riječ na konkretni život nazočnih vjernika, biskup ih je podsjetio na činjenicu da i u svakom od njih tinja želja stići u obećanu zemlju, nekamo gdje će se osjećati lijepo, gdje će biti zdravi i gdje će sve biti onako kako odnekud znamo da bi trebalo biti. Ustvrdio je da je tu želju i osjećaj u svakoga od nas upisao Bog koji nam time poručuje da nismo stvoreni za ovo malo ovozemaljskog života, nego za nešto veliko što je on za nas smislio. Rekao je nazočnima da se i njihov život odvija u svojevrsnoj pustinji, koja se zove prognaništvo, i kao što je u pustinji ljudski život trajno ugrožen tako je i naš ovozemaljski trajno označen prolaznošću i hodom ususret smrti. Bog se pobrinuo da ne ostanemo u pustinji te nas je po

muci, smrti i uskrsnuću Isusa Krista svojom moćnom ljubavlju oslobodio iz ropstva zla, grijeha i smrti. To oslobađanje od života u pustinju biskup je pojasnio na primjerima sv. Terezije Benedikte od Križa i sv. Lovre. Sv. Terezija Benedikta od Križa shvatila je, napose uz pomoć pisanih svjedočanstava sv. Terezije Avilske, da iz svoje patnje i smrti ne može izaći na drugi način, nego samo putem Isusova križa i da on ostaje njezina jedina nada. Izvan Isusa Krista nema rješenja niti smisla patnje i trpljenja. Stoga je i pred smrću, u plinskoj komori logora u Auschwitzu, sačuvala vjeru u Isusa Krista i njome napravila prodor iz pustinje ovozemaljskog života u nebesku domovinu. Biskup je pozvao nazočne da se i oni poput sv. Terezije Benedikte od Križa vjerom oslobode privezanosti za pustinju ovozemaljskog života, sebe povjere moći Isusove ljubavi i njegovoj pobjedi nad smrću. Jednako tako je, nastavio je biskup, i sv. Lovro, mladi đakon rimske Crkve, koji je kao suradnik pape Siksta služio Kristu na oltaru i u siromašnima, postao žrtva progona, ali se vjerom vinuo u slobodu od svake mržnje i svoj život položio za Krista. Završavajući homiliju, biskup je nazočnima poželio da se za blagdan sv. Lovre, o dvadesetoj obljetnici utemeljenja Požeške biskupije, čvršće povežu s Isusom Kristom, osobito kroz redovito sudjelovanje na nedjeljnoj svetoj misi u kojoj on obnavlja za nas svoju ljubav s križa, jaču od smrti, i želi biti naša sigurnost, naše svjetlo, naša nada - kako mu ove godine kliče-mo u našem biskupijskom geslu.

Na koncu misnog slavlja jedna je sudionica biskupu Antunu zahvalila za današnji dolazak i za sve ono što inače čini za ovo prognaničko naselje. Nakon misnog slavlja Ivan Popić, ravnatelj Caritasa, uručio je prognanicima novčani dar Požeške biskupije.

U POŽEGI PROSLAVLJENA 240. OBLJETNICA SMRTI ANTUNA KANIŽLIĆA

Kanižlić je postavio čvrste temelje za osnivanje Požeške biskupije

U Dvorani bl. Alojzija Stepinca u Požegi je 24. kolovoza upriličen svečani program prigodom 240. obljetnice smrti Antuna Kanižlića, na kojem su sudjelovali svećenički požeških župa i svećenici djelatni u središnjim biskupijskim ustanovama, bogoslovi, prosvjetni djelatnici, kako požeških katoličkih škola tako i djelatnici OŠ Antuna Kanižlića u Požegi, te brojni drugi građani.

Na početku programa Komorni zbor crkve sv. Lovre pod ravnanjem Maria Večerića izveo je skladbu »Velik je Gospodin«. Potom je sudionike pozdravio biskup Antun Škvorčević pročitavši prijevod latinskog zapisa u Matici umrlih Župe sv. Terezije Avilske u Požegi 24. kolovoza 1777. godine: »Istoga dana (24. kolovoza 1777.) u Požegi je sveto preminuo velečasni gospodin Antun Kanižlić iz ukinute Družbe Isusove u dobi od 78 godina, providen svetim sakramentima, muž pun zasluga pred Bogom i ljudima, pokopan u crkvi sv. Lovre, ispratio ga velečasni gospodin Luka Pejaković, mjesni župnik i Konzistorijalni potpredsjednik s asistencijom«. Biskup je upozorio na lapidarnu tvrdnju župnika Pejakovića da je Kanižlić bio »vir plenus meritis coram Deo et hominibus - muž pun zasluga pred Bogom i ljudima«. Od mnoštva tih zasluga biskup je spomenuo onu eklezijalnu, koja na svoj način uključuje i sve druge, a ima svoje posebno značenje o 20. obljetnici utemeljenja Požeške biskupije. »Kanižlić je rođen 1699., u godini kad su isusovci osnovali Gimnaziju u Požegi. Kao da mu je po toj podudarnosti Providnost namijenila da postane isusovcem i djelatnikom te škole, da drugim svojim pothvatima na nov način ostvaruje ono što je sv. Franjo Asiški primio od Raspetoga kao svoju posebnu zadaću: obnoviti

razorenu Crkvu. Sinovi sv. Franje, tijekom 150-godišnje osmanlijske vladavine u Slavoniji i Požegi, čuvali su Isusovu Crkvu da ne bude do kraja razorena, a isusovci su nakon toga nastojali da ona u novim okolnostima bude obnovljena«. Biskup je pripomenuo da ne misli »na crkvu kao zgradu, nego na Crkvu kao narod Božji usred kojeg je prisutan uskrsl Gospodin, koji svećeničkim služenjem u ljudima po sakramentu svetog krštenja i životu po vjeri, u čijem je središtu sveta euharistija, snagom Duha ostvaruje djelo svoje pobjede nad smrću, uzdiže u dostojanstvo koje im je dodijelio Bog«. Podsjetio je da se Kanižlić, osim u rodnoj Požegi, školovao i djelovao u Zagrebu, Beču, Grazu, Trnavi, Varaždinu, Pečuhu, Bratislavi, Osijeku, Petrovaradinu i još ponedje. Ustvrdio je da je on »s posebnim osjećajem uvijek ostao povezan sa svojim rodnim gradom te je savjetom i djelom snažno podupirao nastojanja zagrebačkog biskupa Franje Thauszyja, sredinom 18. stoljeća, da Požegu učini crkvenim središtem za slavonski dio Zagrebačke biskupije«. Istaknuo je da je Kanižlić bio jedan od najvjernijih biskupovih suradnika »dok je u Požegi podizao ustanove u kojima će Crkva otvoriti mladim naraštajima mogućnost što bolje naobrazbe i odgoja, a budućim svećenicima duhovno-intelektualnu izgrađnju za slavonske župe, kako bi mogli odgovoriti na izazove obnove ovih prostora u evandeoskom duhu, a svim vjernicima otvoriti mogućnost da budu dionici osnovnih europskih uljudbenih dostignuća, od prosvjetnih do gospodarskih«. Kazao je kako je Kanižlićevo djelovanje na svoj način bilo »postavljanje čvrstih temelja za odluku pape Ivana Pavla II. da u slobodnoj i neovisnoj Republici Hrvatskoj, 1997. godine, osnuje Biskupiju u

spomenutom dijelu Slavonije sa sjedištem upravo u gradu Požegi«. Dodao je kako je »znakovito što njegovo tijelo počiva u crkvi sv. Lovre, nebeskog zaštitnika Požeške biskupije, podsjećajući nas na njegovu baštinu, na kojoj požeška mjesna Crkva nastavlja svoje djelo, potičući na zahvalnost koju mu dugujemo i na molitvu kojom se združujemo s njime u nebeskoj Crkvi«. Izrazio je radost što je današnji svečani spomen prvi korak u nizu događanja koja će slijediti u godini pred nama, koju posvećujemo Kanižliću. Najavio je da će se 15. studenoga, u crkvi sv. Lovre služiti misa zadušnica za njegovu dušu, da će sve aktivnosti, koje će poduzeti OŠ Antuna Kanižlića i drugi koji mu čuvaju spomen, završiti znanstvenim skupom posvećenim njegovu životu i djelu, koji priprema Zavod za znanstveni i umjetnički rad HAZU u Požegi.

Nakon toga je dr. Mijo Korade, redoviti profesor povijesti na Hrvatskim studijima u Zagrebu, vrsni poznavatelj Antuna Kanižlića, održao predavanje u kojem je predstavio Kanižlićev tematsko bogati literarni opus, od malih i vrlo popularnih molitvenika i abecevica, preko vrlo vrijednog filozofsko-teološkog djela o raskolu katoličke i pravoslavne crkve »Kamen pravi smutnje velike«, do njegova najvrjednijeg književnog djela, baroknog spjeva »Sveta Rožalija pannonitanska divica nakićena i izpivana po Antunu Kanižliću Požežaninu«.

Po završetku izlaganja Leonardo Đaković i Miroslav Paulić, profesori Katoličke gimnazije u Požegi, pročitali su ulomak iz pripovijesti »Kapitanova kći« Josipa Eugena Tomića,

u kojoj se opisuje Kanižlić, te njegove stihove iz »Rožalije«.

Program je završio u crkvi sv. Lovre gdje je biskup kratkim nagovorom pred oltarom Blažene Djevice Marije podsjetio da je »duhovno svestrani Antun Kanižlić bio osobit štovatelj Isusove Majke, njegujući pred ovim kipom i u ovoj crkvi svoju sinovsku blizinu i ljubav prema Presvetoj Bogorodici«, i da je »bio promicatelj aljmaškog svetišta napisavši i molitvenik »Utočište Blaženoj Djevici Mariji«, tiskan u Veneciji 1759. godine«, u kojem se nalazi hodočasnička pjesma »Pismu novu svi pivajmo« koja nije zamuknula do danas. Nakon što je zbor otpjevao spomenutu pjesmu, uzvanici su u povorci, noseći vijenac od cvijeca i upaljene svijeće, šli u kriptu iskazati počast Kanižliću i u molitvi njegovu dušu preporučiti Božjem milosrđu.

Po dolasku u kriptu biskup je podsjetio nazočne da je Požeška biskupija prigodom 230. obljetnice Kanižlićeve smrti, 2007. godine, otvorila ovu kriptu u crkvi sv. Lovre njemu u spomen. Potom je prof. Nikolina Mandić, knjižničarka Požeške biskupije, ukratko predstavila gradnju koju je postavio Mario Beusan u suradnji sa Željkom Čorak, Dunjom Fališevac i Mijom Koradeom, na koju je ovom prigodom među ostalim dodana i Matica krštenih te Matica umrlih požeških župe sv. Terezije za zabilježak o Kanižlićevu rođenju i smrti. Na svršetku molitvenog spomena biskup je pročitao ulomak iz Kanižlićeve oporuke, izmolio molitvu za njegovu dušu, blagoslovio mu grob kao i sve nazočne.

Krštenja djece u višečlanim obiteljima

Krštenje devetog i desetog djeteta u obitelji Soldo u Buku

Na blagdan Preobraženja Gospodina, 6. kolovoza, biskup Antun Škvorčević pohodio je Župu sv. Jurja Mučenika u Buku, predvodio euharistijsko slavlje i krstio Josipa i Mariju, deveto i desetog djeteta u obitelji Vjekoslava i Marine Soldo. Na početku misnog slavlja pozdravio je nazočne izrazivši radost što obitelj Soldo upravo na svetkovinu Preobraženja Gospodina krsti svoje deveto i desetog djeteta, blizance Josipa i Mariju. Od srca je čestitao spomenutim roditeljima za svjedočanstvo koje su očitovali opredjeljenjem za brojnu djecu i za žrtvu ljubavi koja je njih oplemenila, a našu hrvatsku domovinu obogatila.

U homiliji biskup je povezao jučerašnji Dan pobjede i domovinske zahvalnosti te Dan hrvatskih branitelja s blagdanom Preobraženja te je kazao kako nam hrvatski branitelji daju primjer puta preobrazbe za razliku od nekih koji su krenuli putem pretvorbe. Dok su branitelji polagali živote i umirali za našu slobodu, neki su istodobno očitivali sebičnost i nastojali si priskrbiti materijalna dobra tako da društveno vlasništvo pretvore

u svoje privatno te se obogate. Ustvrdio je da se s takvom pretvorbom na materijalnoj razini nitko ne može usrećiti, nego da se to može ostvariti jedino preobrazbom iz moći duha kojoj je ime ljubav. Kad netko živi plemenitost, dobrotu i ljubav, kada to pretoči u konkretni život, u žrtvu, kad polaže sebe za drugoga, on ne umire, nego se preobražava, pobjeđuje. Biskup je rekao da su hrvatski branitelji preobražavali sebe i domovinu kroz moć ljubavi i žrtvu kojom su se polagali za našu slobodu.

Ustvrdio je da se to i sada ostvaruje u Hrvatskoj, napose u braku gdje muševi i žene žive jedni za druge te u žrtvi ljubavi primaju potomstvo. Rekao je i da su se među takve svrstali supružnici Soldo istaknuvši da je njihova žrtva ljubavi ona moć koja njihov život preobražava u smisao i uzdiže na višu razinu postojanja. Hrvatska može ići najsnažnije naprijed, nastavio je biskup, po takvim obiteljima koje svoju žrtvu ljubavi sjedinjuju s Isusom Kristom i njegovom žrtvom ljubavi na križu kojom je pobjedio smrt. Poželio je da bude blagoslovljeno sve što obitelj Sol-

do nastoji živjeti u tom raspoloženju vjere, a nazočne je pozvao da joj budu potpora u njezinu opredjeljenju za život. Rekao je da će njihova mala djeca po svetom krštenju

ući u dinamizam te iste Isusove ljubavi na križu i njegove pobjede uskrsnuća te da joj pomognu u odgoju kako bi s njime rasla do konačne preobrazbe.

Jakšićka obitelj Subotić krstila peto dijete

U nedjelju 27. kolovoza biskup Antun Škvorčević pohodio je Župu sv. Barbare u Jakšiću, predvodio u župnoj crkvi svetu misu tijekom koje je krstio dječaka Benedikta, peto dijete Zorana i Monike Subotić. Biskup je na početku podsjetio kako mu je drago što ove ljetne vruće nedjelje može s Jakšićanima slaviti svetu misu, najveće Božje djelo za nas, Isusovu žrtvu ljubavi na križu i uskrсну pobjedu. Rekao je da je veliki događaj što su supružnici Zoran i Monika donijeli danas u crkvu na krštenje svoje peto dijete. Kad roditelji u suradnji s Bogom na svijet donesu novo ljudsko biće, koje je Bog svojom ljubavlju smislio, a roditelji s ljubavlju primili, oni pridonose Božjoj vječnosti i hrvatskoj budućnosti, ustvrdio je biskup. Podsjetio je nazočne na tužnu demografsku činjenicu u Hrvatskoj (više umrlih nego rođenih) istaknuvši da prema njoj ne bismo smjeli biti ravnodušni. Čestitao je i zahvalio roditeljima Subotić što su se opredijelili za peto dijete i na taj način posvjedočili kako žele surađivati s Bogom na pobjedi života u našoj hrvatskoj domovini i služiti životu po Božjem naumu.

U homiliji je spomenuo da je Isus u današnjem evandeoskom ulomku napravio svojevrsno ispitivanje javnog mnijenja. Za razliku od tih anketa, pojasnio je biskup, čija se pitanja ne odnose izravno na osobu koja pita niti na ispitanika te oni nerijetko ostaju ravnodušni prema njemu, Isusovo pitanje: »A vi, što vi kažete, tko sam ja?« traži opredjeljenje s obzirom na njegovu osobu. Naglasio je kako Petrov odgovor na Isusovo pitanje: »Ti si Krist – Pomazanik, Sin Boga

živoga« zaslužuje posebnu pozornost jer ga je i sam Isus pohvalio. Dodao je da Petar – po Isusovoj riječi – nije do njega došao sâm, nego Očevom objavom. To znači, protumačio je biskup, da Petar nije rekao o Isusu Kristu neku ljudsku istinu. Isus Krist je osoba u kojoj je Bog angažirao cijeloga sebe za nas da bi u nama pobjedio našu prolaznost, nemoć i smrt, rekao je biskup i ustvrdio da onaj tko vjerom pripada Isusu Kristu ulazi u dinamizam njegove pobjede. Također je rekao da će mali Benedikt kroz sakrament krštenja biti ugrađen u živi Isusov organizam. Dok je tjelesnim rođenjem označen od svojih roditelja prolaznošću i smrtnošću, novim rođenjem u krštenju bit će zaojeden Isusovom pobjedničkom moći.

Pozvao je njegove roditelje i sve nazočne da obnove vjeru da su krštenjem ušli u Isusov dinamizam vječnog života, da je Isus najvažniji i najsudbonosniji za njihovu vječnu sudbinu te da se u javnom životu ne srame što pripadaju Isusu Kristu i njegovoj Crkvi. Dokle god se sramimo Krista i Crkve, dotle smo nemoćni, ustvrdio je biskup i potaknuo vjernike da u svojoj hrvatskoj domovini njeguju ponos vjere. Na svršetku misnog slavlja biskup je česti-

Zajedništvo • GLASILO POŽEŠKE BISKUPIJE

OSNOVAČ I IZDAVAČ: Požeška biskupija
GLAVNI UREDNIK: Ivica Žuljević • UREDNIČKO VIJEĆE: Ivica Žuljević, Josip Krpeljević, Ljiljana Marić, Marijan Pavelić, Višnja Mikić • LEKTOR: Marijana Čorluka
GRAFIČKA PRIPREMA: Tomislav Koščak TISAK: Denona, Zagreb • ISSN: 1846-4047
ADRESA UREDNIŠTVA: Trg Svetog Trojstva 18, 34000 Požega
Tel. 034-290-300; fax. 034-274-295 • e-mail: pbzajednistvo@gmail.com

Pješice je iz Orahovice s drugim vjernicima stigla na Kongres

Župnik je najavio na misi da će u Požegi biti Euharistijski kongres i da će se iz Orahovice ići pješice u Požegu. I tako sam i ja išla sa svojom mamom. Nismo krenuli ujutro rano, kako smo znali kretati kada smo išli na hodočašće u Kutjevo, nego nešto kasnije. Prenoćili smo na štagljevima u Kutjevu - ovako je svoje prisjećanje na Euharistijski kongres u Požegi u kolovozu 1937. godine započela 92-godišnja još uvijek prilično vitalna Zlata Jelena Lisec iz Vetova.

Na dan kada se u Požegi održavao kongres, koji je predvodio tadašnji nadbiskup Alojzije Stepinac, iz Kutjeva je Zlata Jelena, tada 12-godišnja djevojčica, krenula u 3 sata ujutro ispred župne crkve. -Krenuli smo u procesiji. Bila je to jako velika procesija u koju su se priključili vjernici odasvud. Žene su nosile svoje molitvenike, puno su i jako lijepo pjevale putem. Pjevalo se drugačije nego kod nas u Orahovici. Sjećam se da su nam rekli da je na desnoj strani bolnica kada smo došli u Požegu. Bilo je to za mene velika zgrada, tada nije bila ni ograđena, a nije bilo ni drveća ispred nje - prisjeća se gđa Lisec.

Dok su se u procesiji približavali cilju, u sjećanju su joj posebna ostala djeca koja su bila obučena u crne kute i koja su bila poredana kao mala vojska, a s kojom su bile časne sestre. -Sveta misa je bila na glavnom trgu, a oltar je bio ispred crkve

Duha Svetoga, gdje se sada postavljaju jaslice. Bio je prekrasan dan. Sjećam se da je mama kupila lubenicu koju smo jeli s kruhom. Navečer smo spavali na slami koju su nam pripremile časne sestre, a sutradan smo se vraćali kući - opisala nam je svoje prisjećanje Zlata Jelena.

Ona je do tada već iza sebe imala šest godina iskustva pješačkog hodočašćenja, najviše u Kutjevo. Prvi puta je Gospi Kutjevskoj pješice hodočastila s 6,5 godina. -Kretalo se rano ujutro, oko 4 sata, a isti dan smo se i vraćali. Hodočastili smo u Kutjevo ne samo za Malu Gospu, nego i na Novu godinu, pa na blagdan Pohoda Blažene Djevice Marije kao i na blagdan sv. Florijana. Išli smo pješice i u Voćin. Tako je bilo sve do 1939. godine kada smo se preseli u Osijek- objašnjava gđa Lisec.

Nakon udaje 1946. godine počela je živjeti u Vetovu gdje i danas živi sa svojom kćeri Marijanom. Osim nje rodila je još sedmero djece. Do unazad tri godine amaterski se bavila izradom jaslica i različitih malih kipova svetaca i drugih ljudi, uglavnom sa slavonskom tematikom. Sve je to radila od gline. Danas vrijeme uglavnom provodi u molitvi, posebno krunica, zatim se moli sv. Josipu i Srcu Isusovu. I u svojim starijim godinama rado je hodočastila - u 70. je godini bila u Svetoj Zemlji te još jednom nakon 5 godina, a najviše, čak 60 puta, u Međugorju.

UZ 70.OBLJETNICU UBOJSTVA Č.S. EULALIJE KULIER U PLETERNICI

»Savjetovala nas je uvijek da se molimo, da idemo na svetu misu«

Navršeno je punih 70 godina od mučkog ubojstva časne sestre Eulalije Kulier u Pleternici. Pripadala je Družbi klanjateljica Krvi Kristove, a ubili su ju lokalni komunisti. Iz stana u kojemu je živjela odveli su ju u noći s 1. na 2.ožujka 1947. godine da bi da bi njeno tijelo otkrili mještani na blagdan Blagovijesti, 25. ožujka.

Sestru Eulaliju je poznavao, a i cijelog događaja jasno se sjeća, danas 80-godišnji Tomislav Grgić. -Ja sam u to vrijeme ministrirao. Župnika sam sretao i kod mog strica Grgića, kod kojega je župnik stanovao u glavnoj uli-

ci. U glavnoj ulici je stanovala i sestra Eulalija, kod Štefice Kovačić kod koje sam i ja dolazio. Roditelji te Štefice su umrli i ona je živjela s bakom. Bila su to opasna vremena i sestra Eulalija je uglavnom išla iz stana u crkvu i nazad - počeo je svoju priču Grgić.

Prema njegovu sjećanju, sestra Eulalija u Pleternici je bila oko godinu dana, i odijevala se 'kao civil'. - Bila je naizgled tiha, ali zapravo društvena, pogotovo kad je bila s nama djecom. Savjetovala nas je uvijek da se molimo, da idemo na svetu misu. U to vrijeme je ona bila jedina časna sestra u Pleternici - priča dalje Tomislav. Što se dogodilo kobne noći čuo je od žene kod koje je sestra Eulalija stanovala. -Čula je da netko kuca. Uplašila se, a kad je otvorila vrata, vidjela je trojicu maskiranih osoba. Odveli su sestru prema školi i dalje do Orljave. Kad su ju ubili, zakopali su ju sa strane, kraj Orljave, a sve se otkrilo kasnije kad se voda povukla. Njeno tijelo su dovezli u vatrogasni dom, a sutradan je sahranjena. Sprovod je bio velik, kolone ljudi su dolazile i iz okolnih sela - prisjetio se Grgić.

Sestru Eulaliju Kulier sahranio je župnik Ljudevit Petrak. Iako su ubo-

jice s. Eulalije bile maskirane, nije trebalo dugo da se otkrije tko su oni.

-Znalo se odmah tko ju je odveo. Ne znam odakle je bio Milinović, ali druga dvojica su bili domaći ljudi. Jedan od njih se poslije polio benzinom i zapalio, a ubio se i drugi. Za tog trećeg sam čuo da je umro u mukama. Poslije je na grobu sestre Eulalije napravljen i spomenik i često sam išao na njen grob dok sam bio mlađi i dok sam mogao. Čuo sam i da su njezini ka-

snije dolazili, ali ih nisam upoznao - završio je svoju priču Tomislav Grgić. O grobu s. Eulalije sada brinu časne sestre iz pleterničkog samostana, a povremeno ga posjećuju i sestre Družbe klanjateljica Krvi Kristove, kao što je bilo i ovog ljeta. O mučkoj smrti s. Eulalije Jure Vidakušić je spjevao pjesmu na guzlama: „Kroz sokačić u polje je vuku, jedni vuku, a drugi je tuku, treći gleda kako da ju svuku. Sve to rade u noćnome muku...”

